

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba w składzie powiększonym)

z dnia 29 maja 2024 r.*

Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Decyzja SRB w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. – Zarzut niezgodności z prawem – Podstawa prawna rozporządzenia nr 806/2014 – Artykuł 114 TFUE – Równość traktowania – Zakres uznania, jakim dysponuje Komisja – Zakres uznania, jakim dysponuje SRB – Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-360/21

Portigon AG, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy), którą reprezentowali adwokaci D. Bliesener, V. Jungkind i C. van Kampen,

strona skarżąca,

przeciwko

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali J. Kerlin i D. Ceran, w charakterze pełnomocników, których wspierali adwokaci B. Meyring, T. Klupsch i S. Ianc,

strona pozwana,

popieranej przez

Parlament Europejski, który reprezentowali U. Rösslein, M. Menegatti i G. Bartram, w charakterze pełnomocników,

przez

Radę Unii Europejskiej, którą reprezentowali J. Bauerschmidt, J. Haunold i A. Westerhof Löfflerová, w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Komisję Europejską, którą reprezentowali D. Triantafyllou i A. Steiblytè, w charakterze pełnomocników,

interwencji,

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Kornezov, prezes, G. De Baere, D. Petrlik (sprawozdawca), K. Kecsmár i S. Kingston, sędziowie,

sekretarz: L. Ramette, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 marca 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

[...]

I. Okoliczności powstania sporu

- 2 Skarżąca jest instytucją kredytową z siedzibą w Niemczech, która jest objęta procesem zamknięcia. Nadal posiada ona określone zezwolenia na prowadzenie transakcji bankowych i świadczenie usług finansowych, takich jak transakcje depozytowe i kredytowe oraz usługi płatnicze. Posiada ona jednak te zezwolenia jedynie w celu zakończenia jej zamknięcia w sposób uporządkowany.
- 3 Wśród transakcji dokonywanych w tym celu znaczenie dla niniejszej sprawy mają w szczególności te, które dotyczą Erste Abwicklungsanstalt (pierwszej agencji ds. likwidacji, zwanej dalej „EAA”).
- 4 EAA utworzono na podstawie Finanzmarktstabilisierungsfondsgesetz (ustawy o utworzeniu funduszu stabilizacji rynków finansowych) z dnia 17 października 2008 r. (BGBl. 2008 I, s. 1982), w celu zamknięcia skarżącej i ochrony części jej transakcji bankowych.
- 5 Skarżąca przeniosła znaczną część swoich aktywów i zobowiązań na EAA w celu swego zamknięcia. Część tych aktywów i zobowiązań została faktycznie przeniesiona na EAA w drodze wydzielenia. Owa część aktywów i zobowiązań nie jest już ujmowana w bilansie skarżącej.
- 6 Pozostała część aktywów i zobowiązań skarżącej nie była przedmiotem tego wydzielenia, lecz jedynie przedmiotem transferu zwanego „gospodarczym” lub zabezpieczenia ze strony EAA. W tym celu skarżąca zawarła z EAA umowy zmierzające do przeniesienia ryzyka na EAA, zachowując rzeczywistą własność tej części swoich aktywów i zobowiązań.
- 7 Aktywa i zobowiązania skarżącej, które były przedmiotem jedynie transferu gospodarczego do EAA, obejmują w szczególności elementy portfela instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym (zwanego dalej „portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC”). Składa się on w istocie z jednej strony z praw i obowiązków skarżącej powstałych z niektórych instrumentów pochodnych lub z nimi powiązanych, a z drugiej strony z zabezpieczeń wiarygodności powstałych z tych instrumentów pochodnych.

- 8 Skarżąca ponosi prawną i regulacyjną odpowiedzialność za zarządzanie aktywami portfela EAA, które nie zostały faktycznie przeniesione na EAA w drodze wydzielenia. Ponieważ sama EAA nie może korzystać z tych aktywów, skarżąca zarządza nimi jako przedstawiciel powierniczy na podstawie umów zawartych z EAA. Skarżąca działa w tym charakterze we własnym imieniu, lecz zgodnie z instrukcjami i na rachunek EAA.
- 9 Elementy portfela instrumentów pochodnych EAA-OTC, do czasu ich realizacji lub przeniesienia na EAA, są ujmowane w bilansie skarżącej jako aktywa lub zobowiązania powiernicze.
- 10 SRB ustaliła w zaskarżonej decyzji, zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1), składki ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) (zwane dalej „składkami ex ante”) za rok 2021 (zwany dalej „okresem składkowym 2021”) instytucji objętych art. 2 w związku z art. 67 ust. 4 tego rozporządzenia (zwanym dalej „instytucjami”), w tym skarżącej.
- 11 Decyzją o poborze składki z dnia 21 kwietnia 2021 r. Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, federalny urząd nadzoru usług finansowych, Niemcy), jako krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwany dalej „KOR-em”) w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia nr 806/2014, nakazał skarżącej uiszczenie ustalonej przez SRB składki ex ante za okres składkowy 2021.
- 12 Skarżąca z jednej strony oraz SRB i BaFin z drugiej strony nie zgadzają się co do elementów, które należy uwzględnić w celu obliczenia składki ex ante skarżącej. W szczególności skarżąca uważa, że nie należy uwzględniać w tym zakresie zobowiązań stanowiących część portfela instrumentów pochodnych EAA-OTC i że nie należy ona do grupy, która została poddana restrukturyzacji po otrzymaniu jakichkolwiek środków publicznych lub równoważnych środków w rozumieniu art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44). SRB i BaFin uważają natomiast, że składka ex ante skarżącej powinna być obliczona na podstawie jej sumy bilansowej oraz że skarżąca jest instytucją w trakcie restrukturyzacji.

[...]

IV. Co do prawa

[...]

A. W przedmiocie zarzutów niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014, dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia delegowanego 2015/63

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego w zakresie, w jakim jest on oparty na zarzutach niezgodności z prawem

- 34 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, po pierwsze, zarzuty niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59, po drugie, zarzuty szczegółowe dotyczące zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, a po trzecie, trzy zarzuty niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 35 Należy najpierw zbadać zarzuty niezgodności z prawem, zaś zarzuty szczegółowe dotyczące zgodności z prawem zaskarżonej decyzji zostaną ocenione w pkt 337–351 poniżej.

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego w zakresie, w jakim jest on oparty na zarzutach niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59

- 36 Skarżąca podnosi zarzuty niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59 ze względu na to, że prawodawca Unii błędnie wybrał art. 114 ust. 1 TFUE jako podstawę prawną ich przyjęcia.
- 37 Po pierwsze, wspomniane akty nie mają żadnego związku z rynkiem wewnętrznym, ponieważ gdyby składki ex ante były przewidziane na poziomie państw członkowskich, nie stanowiłyby one przeszkody w swobodnym przepływie usług i nie prowadziłyby do istotnych zakłóceń konkurencji.
- 38 Po drugie, prawodawca Unii nie jest uprawniony do oparcia systemu składek ex ante na art. 114 ust. 1 TFUE, ponieważ składki te są objęte „przepisami podatkowymi” w rozumieniu art. 114 ust. 2 TFUE. W szczególności wersje art. 114 ust. 2 TFUE w językach angielskim i francuskim świadczą o tym, że zakres stosowania tego postanowienia wykracza poza pojęcie „podatku”. W konsekwencji prawodawca Unii w celu ustanowienia obowiązku uiszczania składek ex ante powinien był oprzeć się na art. 113 lub 115 TFUE.
- 39 SRB, Parlament, Rada i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 40 Na wstępie należy przypomnieć, że wybór podstawy prawnej aktu Unii musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej, a do których należą cel i treść tego aktu [zob. opinia 1/15 (Umowa UE–Kanada o danych PNR) z dnia 26 lipca 2017 r., EU:C:2017:592, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 4 września 2018 r., Komisja/Rada (Umowa z Kazachstanem), C-244/17, EU:C:2018:662, pkt 36].
- 41 Akty ustawodawcze przyjęte na podstawie art. 114 ust. 1 TFUE powinny, po pierwsze, zawierać środki dotyczące zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, a po drugie, mieć na celu ustanowienie rynku wewnętrznego i zapewnienie jego funkcjonowania (wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, pkt 100).

- 42 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 114 TFUE może być stosowany jako podstawa prawna jedynie wówczas, gdy z aktu prawnego wynika w sposób obiektywny i rzeczywisty, iż jego celem jest poprawa warunków ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego (wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Parlament i Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 W niniejszej sprawie w szczególności z motywów 1 i 3 rozporządzenia nr 806/2014 oraz z motywu 1 dyrektywy 2014/59 wynika, że owe akty przyjęto w kontekście kryzysu gospodarczo-finansowego, który ujawnił brak na poziomie Unii instrumentów umożliwiających skuteczne stawianie czoła ryzyku stwarzanemu przez instytucje znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej, co zmuszało państwa członkowskie do korzystania z publicznych środków finansowych w celu wsparcia takich instytucji.
- 44 Z motywu 1 rozporządzenia nr 806/2014 i z motywu 3 dyrektywy 2014/59 wynika też, że ów kryzys uwidoczniał to, że funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług bankowych jest zagrożone oraz że rośnie ryzyko rozdrobnienia rynku usług finansowych. Stanowiło to prawdziwy powód do obaw na rynku wewnętrznym, na którym banki powinny były być w stanie prowadzić działalność transgraniczną na znaczną skalę, podczas gdy stwierdzono ograniczenie takiej działalności związane z obawą wystąpienia efektu domina.
- 45 Ponadto w motywach 2–4 i 12 rozporządzenia nr 806/2014 oraz w motywach 4 i 5 dyrektywy 2014/59 prawodawca Unii podkreślił, że rozbieżności między krajowymi przepisami dotyczącymi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz odpowiednimi praktykami administracyjnymi, jak również brak w ramach unii bankowej jednolitej procedury decyzyjnej dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyczyniają się do wzajemnego braku zaufania pomiędzy krajowymi systemami bankowymi, również w przypadku państw członkowskich nieobjętych SRM, jak również do niestabilności rynku, ponieważ wspomniane przepisy i procedury nie zapewniają przewidywalności co do ewentualnych skutków upadłości danego banku. Rozbieżności te mogły również skutkować, wyłącznie ze względu na miejsce siedziby niektórych banków, wyższymi kosztami kredytów w przypadku tych banków i ich klientów, niezależnie od ich rzeczywistej wypłacalności.
- 46 Poza tym prawodawca Unii podkreślił w motywach 9 i 19 rozporządzenia nr 806/2014, że tak długo, jak przepisy i praktyki dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także szczegółowe zasady dotyczące podziału obciążenia pozostaną w gestii poszczególnych państw członkowskich, a środki finansowe potrzebne do sfinansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będą pozyskiwane i wydatkowane na szczeblu krajowym, związek między państwami członkowskimi a sektorem bankowym nie zostanie w pełni zerwany, a rynek wewnętrzny pozostanie rozdrobniony. Sytuacja taka ogranicza działalność transgraniczną banków, utrudnia korzystanie z podstawowych wolności, a także prowadzi do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.
- 47 Wreszcie, jak wynika z motywów 9 i 10 dyrektywy 2014/59, jej celem jest zapobieżenie sytuacji, gdy organy krajowe nie dysponują takim samym stopniem kontroli lub takimi samymi możliwościami przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, co może mieć wpływ na zróżnicowanie kosztów finansowania instytucji w poszczególnych państwach członkowskich, utrudniając tym samym korzystanie ze swobody przedsiębiorczości przyznanej im przez rynek wewnętrzny.

- 48 W świetle tych rozważań rozporządzenie nr 806/2014 ma na celu rozluźnienie związku łączącego sytuację budżetową każdego państwa członkowskiego, tak jak jest ona postrzegana, z kosztami finansowania banków i przedsiębiorstw, które mają w nim siedzibę, a także przeniesienie odpowiedzialności za finansowanie stabilizacji systemu finansowego na sektor finansowy w jego całości.
- 49 Jak wskazano w art. 1 rozporządzenia nr 806/2014, owo rozporządzenie ustanawia w szczególności jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, które powinny być stosowane przez SRB w celu przeciwdziałania zagrożeniom, o których mowa w pkt 43–46 powyżej.
- 50 Podobnie dyrektywa 2014/59 ustanawia w szczególności zharmonizowane zasady i zharmonizowaną procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji w celu uwzględnienia obaw prawodawcy Unii opisanych w pkt 43–45 i 47 powyżej.
- 51 SRF i krajowe mechanizmy finansowania są istotnymi elementami tych zasad i tej procedury, które umożliwiają, jak wynika z art. 67 i 76 oraz motywu 107 rozporządzenia nr 806/2014, jak również z art. 100 i 101 oraz motywów 103, 104 i 108 dyrektywy 2014/59, zapewnienie skutecznego wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przyczynienie się do finansowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez zapewnienie ich skutecznego stosowania.
- 52 W celu zapewnienia wystarczających środków finansowych w ramach SRF i krajowych mechanizmów finansowania te ostatnie są finansowane, w świetle rozważań przedstawionych w pkt 43–46 i 48 powyżej, w szczególności ze składek ex ante uiszczanych przez instytucje.
- 53 Tak więc uiszczanie tych składek zapewnia skuteczne stosowanie jednolitych lub zharmonizowanych zasad i jednolitej lub zharmonizowanej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji. Zasady określające wysokość tych składek pozwalają z kolei, jak wynika z motywów 12 i 19 rozporządzenia nr 806/2014 i motywów 9 i 10 dyrektywy 2014/59, zapobiegać tworzeniu się przeszkód w korzystaniu z podstawowych wolności czy też zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym w wyniku stosowania rozbieżnych praktyk krajowych.
- 54 W świetle powyższego należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 806/2014 i dyrektywa 2014/59 mają na celu poprawę warunków ustanowienia rynku wewnętrznego i zapewnienia jego funkcjonowania.
- 55 Ponadto, co się tyczy warunku określonego w art. 114 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym dany akt Unii powinien zawierać środki dotyczące zbliżenia przepisów państw członkowskich, w szczególności z motywu 2 rozporządzenia nr 806/2014 i z motywu 4 dyrektywy 2014/59 wynika, po pierwsze, że nie istniała jednolita procedura decyzyjna dotycząca restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji w Unii, a po drugie, że między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi regulującymi niewypłacalność instytucji w państwach członkowskich istniały znaczne różnice materialne i proceduralne.

- 56 W tym kontekście prawodawca Unii ustanowił w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji jednolite zasady i procedurę na poziomie unii bankowej oraz zharmonizowane zasady i procedurę na poziomie państw członkowskich, a także jednolitą procedurę poboru składek ex ante w celu zapewnienia skutecznego stosowania tych zasad i procedur, jak wskazano w pkt 49–53 powyżej.
- 57 Z całości powyższych rozważań wynika, że rozporządzenie nr 806/2014 i dyrektywa 2014/59 spełniają warunki przewidziane w art. 114 ust. 1 TFUE.
- 58 W drugiej kolejności należy zbadać argument skarżącej, zgodnie z którym przepisy rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59 nakładające na instytucje obowiązek uiszczania składek ex ante należy uznać za „przepisy podatkowe”, wobec czego nie są one objęte kompetencją harmonizacyjną przysługującą prawodawcy Unii na podstawie art. 114 ust. 2 TFUE.
- 59 Artykuł 114 ust. 2 TFUE stanowi, że ust. 1 tego postanowienia nie ma zastosowania w szczególności do „przepisów podatkowych”.
- 60 Co się tyczy wykładni wyrażenia „przepisy podatkowe”, należy stwierdzić, że traktat FUE nie zawiera jego definicji (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Komisja/Rada, C-338/01, EU:C:2004:253, pkt 63).
- 61 Niemniej jednak z orzecznictwa Trybunału wynika, że opłata uiszczana przez podmioty gospodarcze działające w określonym sektorze nie ma charakteru podatkowego w szczególności w sytuacji, gdy jest ona bezpośrednio przeznaczona na finansowanie wyłącznie wydatków tego sektora, które są niezbędne do jego funkcjonowania, zwłaszcza w celu jego stabilizacji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 lipca 1989 r., Schröder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, pkt 9, 10).
- 62 Rozumowanie to ma zaś zastosowanie również w przypadku składek ex ante, które opierają się na logice ubezpieczeniowej i są uiszczane przez podmioty gospodarcze z określonego sektora w celu finansowania wyłącznie wydatków tego sektora.
- 63 Tak więc jeśli chodzi o charakter składek ex ante, w pkt 43 powyżej wskazano już, że rozporządzenie nr 806/2014 i dyrektywę 2014/59 przyjęto w kontekście kryzysu gospodarczo-finansowego, który ujawnił brak na poziomie Unii instrumentów umożliwiających skuteczne stawianie czoła ryzyku stwarzanemu przez instytucje znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej, co zmuszało państwa członkowskie do korzystania z publicznych środków finansowych w celu wsparcia takich instytucji. SRM został ustanowiony w celu uniknięcia szkodliwych skutków upadłości instytucji mających miejsce podczas takich kryzysów, ponieważ upadłość instytucji w jednym państwie członkowskim może zagrażać stabilności rynków finansowych w ich całokształcie, jak wynika to z motywów 8 i 12 rozporządzenia nr 806/2014. To samo dotyczy dyrektywy 2014/59, jak wynika z jej motywów 3 i 5.
- 64 W tym kontekście prawodawca Unii uznał, że finansowanie stabilizacji systemu finansowego jest zadaniem sektora finansowego jako całości, jak wynika w szczególności z motywu 100 rozporządzenia nr 806/2014 i z motywu 103 dyrektywy 2014/59.
- 65 Z tej perspektywy szczególny charakter składek ex ante polega – jak potwierdzają to motywy 105–107 dyrektywy 2014/59 i motyw 41 rozporządzenia nr 806/2014 – na zagwarantowaniu zgodnie z logiką ubezpieczeniową, aby sektor finansowy zapewniał SRM środki

finansowe wystarczające do tego, aby mógł on wypełniać swoje funkcje (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113).

- 66 W konsekwencji zgodnie z art. 67 ust. 2 i 4 oraz motywem 61 rozporządzenia nr 806/2014, a także z art. 101 i 103 oraz motywem 49 dyrektywy 2014/59 składki ex ante są pobierane od podmiotów gospodarczych sektora finansowego w celu zasilenia SRF, z którego można skorzystać wyłącznie w celu skutecznego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutecznego wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w sytuacji gdy takie środki są konieczne do osiągnięcia celu polegającego na zapewnieniu stabilności finansowej tego sektora.
- 67 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wynika z art. 1 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 1 dyrektywy 2014/59 – środki, o których mowa w pkt 66 powyżej, są stosowane wyłącznie wobec instytucji, które są zobowiązane do uiszczania składek ex ante.
- 68 Niewątpliwie w rozporządzeniu nr 806/2014 i dyrektywie 2014/59 nie przewidziano żadnego automatycznego związku pomiędzy uiszczeniem przez daną instytucję składki ex ante a restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją tej instytucji. Z tego powodu składek ex ante nie można uznać za składki ubezpieczeniowe, w przypadku których możliwe byłoby ich miesięczne naliczanie i zwrot (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2021 r., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, pkt 70, 73).
- 69 Niemniej jednak instytucje korzystają zarówno z SRF, jak i z krajowych mechanizmów finansowania, które są finansowane właśnie z ich składek ex ante.
- 70 Po pierwsze, w przypadku gdy instytucje znajdują się na progu upadłości lub są nią zagrożone, ich sytuacja finansowa może zostać uregulowana w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która może zostać wszczęta wobec nich, jeżeli spełnione są również pozostałe przesłanki przewidziane w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 lub w art. 32 dyrektywy 2014/59. Taka procedura pozwala bowiem na wykorzystanie środków finansowych SRF lub krajowych mechanizmów finansowania na rzecz takich instytucji, przy założeniu, że środki te były zasilane przez uiszczane przez te instytucje składki.
- 71 Po drugie, ze składek ex ante korzyść odnoszą wszystkie instytucje, a to dzięki stabilności systemu finansowego, którą zapewniają właśnie SRF i krajowe mechanizmy finansowania.
- 72 Ryzykiem pokrywanym przez SRF i krajowe mechanizmy finansowania jest bowiem ryzyko, jakie stwarza cały sektor finansowy dla stabilności systemu finansowego (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2021 r., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, pkt 72).
- 73 Wynika z tego, że celem SRF i krajowych mechanizmów finansowania jest – z punktu widzenia logiki nie podatkowej, lecz ubezpieczeniowej – zapewnienie stabilności sektora finansowego w jego całości przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony przed skutkami jego własnego kryzysu, z której to ochrony korzystają wszystkie instytucje z tego sektora.
- 74 Ten mający ubezpieczeniowy charakter cel znajduje zresztą odzwierciedlenie również w sposobie obliczania składek ex ante, ponieważ wysokość tych składek nie wynika z zastosowania określonej stopy do podstawy wymiaru, lecz – zgodnie z art. 102 i 103 dyrektywy 2014/59 oraz art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 – z określenia ostatecznego poziomu docelowego, a następnie

rocznego poziomu docelowego, który jest następnie podzielony pomiędzy instytucje (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113). Taki podział rocznego poziomu docelowego opiera się w szczególności – jak wynika również z motywu 107 tej dyrektywy i z motywu 109 tego rozporządzenia – na ryzyku, jakie dla stabilności systemu finansowego stanowi każda poszczególna instytucja, co zachęca instytucje do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania.

- 75 Z powyższego wynika, że instytucje uiszczają składki ex ante zgodnie z logiką ubezpieczeniową, przy czym składki te są bezpośrednio przeznaczone na finansowanie wyłącznie wydatków sektora finansowego, do którego należą owe instytucje, a wydatki te są niezbędne do funkcjonowania tego sektora, w szczególności w celu jego stabilizacji w przypadku upadłości niektórych instytucji i ograniczenia efektu domina.
- 76 W konsekwencji przepisy rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59, które zobowiązują instytucje do uiszczania składek ex ante i określają zasady ich obliczania, nie stanowią „przepisów podatkowych” w rozumieniu art. 114 ust. 2 TFUE.
- 77 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym w świetle niektórych wersji językowych art. 114 ust. 2 TFUE termin „przepisy podatkowe” powinien mieć szerszy zakres.
- 78 Wszystkim wersjom językowym danego aktu Unii należy bowiem zasadniczo przypisać tę samą wartość. W związku z tym w celu zachowania jednolitości wykładni prawa Unii w przypadku rozbieżności między tymi wersjami dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część (zob. wyrok z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Tak więc sformułowanie użyte w niektórych wersjach językowych aktu nie może służyć za jedyną podstawę jego wykładni ani też nie można mu przypisywać w tym względzie pierwszeństwa w stosunku do innych wersji językowych. Takie podejście byłoby bowiem niezgodne z wymogiem jednolitego stosowania prawa Unii (zob. wyrok z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 W świetle powyższego należy oddalić zarzut pierwszy w zakresie, w jakim opiera się on na zarzutach niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59.

b) W przedmiocie zarzutu pierwszego w zakresie, w jakim jest on oparty na zarzutach niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63

- 81 Skarżąca podnosi trzy zarzuty niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 82 Na wstępie należy zauważyć, że art. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 przewiduje, iż SRB oblicza składkę ex ante, którą powinna uiścić każda instytucja, proporcjonalnie do profilu ryzyka instytucji, na podstawie informacji przekazanych przez tę instytucję i przy zastosowaniu metody określonej w art. 4–13 tego rozporządzenia delegowanego.
- 83 Artykuł 5 rozporządzenia delegowanego 2015/63, zatytułowany „Korekta podstawowej składki rocznej o ryzyko”, określa w szczególności zobowiązania wyłączone z obliczania tych składek. W art. 6 tego rozporządzenia delegowanego wymieniono elementy ryzyka i wskaźniki ryzyka,

które SRB powinna uwzględnić przy ocenie profilu ryzyka instytucji, podczas gdy art. 7 wspomnianego rozporządzenia delegowanego określa względną wagę każdego elementu ryzyka i wskaźnika ryzyka, którą SRB musi zastosować przy ocenie profilu ryzyka każdej instytucji.

- 84 Artykuł 8 rozporządzenia delegowanego 2015/63 dotyczy natomiast zastosowania wskaźników ryzyka w konkretnych przypadkach.
- 85 Ponadto art. 9 rozporządzenia delegowanego 2015/63, zatytułowany „Stosowanie korekty ryzyka na potrzeby obliczania podstawowych składek rocznych”, przewiduje, że SRB oblicza mnożnik korekty na podstawie wskaźników ryzyka, o których mowa w art. 6 tego rozporządzenia delegowanego, zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego oraz że oblicza ona roczną składkę każdej instytucji w odniesieniu do każdego okresu składkowego poprzez pomnożenie podstawowej składki rocznej przez ów mnożnik korekty zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego.
- 86 Wreszcie załącznik I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 ustanawia wieloetapową procedurę obliczania rocznych składek instytucji.

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego tego, że rozporządzenie delegowane 2015/63 wykracza poza kompetencje przyznane Komisji w dyrektywie 2014/59

- 87 Zdaniem skarżącej rozporządzenie delegowane 2015/63 wykracza poza granice określone w dyrektywie 2014/59, która jest dla niego aktem delegującym. Ponieważ ramy tej dyrektywy zostały wytyczone przez art. 114 ust. 1 TFUE, akt delegowany nie może odbiegać od ram wyznaczonych przez to ostatnie postanowienie i nie może mieć zastosowania do instytucji, które nie mają związku z rynkiem wewnętrznym. Tak jest zdaniem skarżącej – która jest w trakcie zamknięcia swojej działalności – w jej przypadku.
- 88 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 89 Należy zaznaczyć, że niniejszy zarzut niezgodności z prawem opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym skarżąca „nie ma związku z rynkiem wewnętrznym”.
- 90 Nawet jeśli bowiem skarżąca jest objęta procesem zamknięcia jej działalności, to jednak zgodnie z przekazanymi przez nią samą informacjami nadal prowadzi ona transakcje bankowe i świadczy usługi finansowe. W tych okolicznościach uczestniczy ona z tego tytułu w wymianie handlowej na rynku wewnętrznym.
- 91 Następnie przy założeniu, że zarzut szczegółowy skarżącej należy rozumieć w ten sposób, iż Komisja była zobowiązana do wyłączenia z zakresu stosowania rozporządzenia delegowanego 2015/63 instytucji o niskim poziomie działalności na rynku wewnętrznym, należy zauważyć, co następuje:
- 92 Składki ex ante obliczane na szczeblu krajowym nakłada się na podstawie art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59.
- 93 Z przepisu tego wynika, że składki te powinny uiszczać „instytucje” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/59.

- 94 Z art. 2 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/59 w związku z jej art. 2 ust. 1 pkt 2 wynika, że instytucje te obejmują w szczególności instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1), które nie należą do podmiotów, o jakich mowa w art. 2 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).
- 95 Tymczasem zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013 „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu depozytów pieniężnych lub innych funduszy podlegających zwrotowi oraz na udzielaniu kredytów na swój własny rachunek, niezależnie od zakresu takiej działalności.
- 96 Podobnie, chociaż art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/36 wyłącza niektóre podmioty z zakresu stosowania tej dyrektywy, nie wyłącza on z tego zakresu instytucji o niskim poziomie działalności na rynku wewnętrznym, takich jak instytucje w trakcie zamykania.
- 97 Z powyższego wynika, że art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 nakłada na wszystkie instytucje, których dotyczy, obowiązek uiszczania składek ex ante, niezależnie od intensywności ich działalności na rynku wewnętrznym.
- 98 Ponadto art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, który stanowi podstawę prawną rozporządzenia delegowanego 2015/63, nie zobowiązuje Komisji do zwolnienia niektórych instytucji z obowiązku uiszczania składek ex ante ze względu na niski poziom ich działalności na rynku wewnętrznym z uwagi na ich zamknięcie.
- 99 W tych okolicznościach należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym rozporządzenie 2015/63 narusza dyrektywę 2014/59 ze względu na to, że nie wyłączyło ono takich instytucji ze swego zakresu stosowania.
- 100 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym z systematyki i celu dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia delegowanego 2015/63, a także z ich wykładni w świetle art. 114 TFUE wynika, że akty te nie nakładają obowiązku uiszczania składek ex ante na instytucje objęte procesem zamknięcia, które nie konkurują z innymi instytucjami działającymi na rynku wewnętrznym.
- 101 W tym względzie z jednej strony należy stwierdzić, że brzmienie przepisów wymienionych w pkt 93, 94 i 98 powyżej jest jasne i precyzyjne, jeśli chodzi o podmiotowy zakres stosowania tego obowiązku oraz brak ciężącego na Komisji obowiązku wyłączenia z tego zakresu stosowania niektórych rodzajów instytucji. Z drugiej strony z pkt 90 powyżej wynika, że skarżąca nadal prowadzi działalność na rynku wewnętrznym.
- 102 W świetle powyższego niniejszy zarzut niezgodności z prawem należy oddalić.

2) *W przedmiocie drugiego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego tego, że rozporządzenie delegowane 2015/63 narusza istotne elementy dyrektywy 2014/59*

- 103 Skarżąca twierdzi w istocie, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie uwzględniło w wystarczającym stopniu profilu ryzyka odnośnych instytucji w ramach opracowywania metody obliczania składek ex ante. Artykuł 6 tego rozporządzenia delegowanego narusza zatem istotny przepis dyrektywy 2014/59, a mianowicie jej art. 103 ust. 7.
- 104 Naruszenie to wynika w szczególności z faktu, że art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 nie przewiduje żadnej obniżki składek ex ante lub zwolnienia z nich na rzecz instytucji takich jak skarżąca, których ekspozycja na ryzyko, prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub znaczenie dla stabilności rynków finansowych są bardzo ograniczone, a nawet nieistniejące.
- 105 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 106 Na wstępie należy przypomnieć, że w kontekście uprawnienia delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE Komisja dysponuje w ramach wykonywania przyznanych jej kompetencji szerokimi uprawnieniami dyskrecyjnymi, w sytuacji gdy powinna w szczególności dokonać złożonych ocen i analiz (zob. podobnie wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 107 Jest tak w przypadku ustalania kryteriów dostosowania składek ex ante do profilu ryzyka zgodnie z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59.
- 108 W tym względzie należy przypomnieć, że szczególny charakter tych składek polega – jak wynika z motywów 105–107 dyrektywy 2014/59 i z motywu 41 rozporządzenia nr 806/2014 – na zagwarantowaniu zgodnie z logiką ubezpieczeniową, aby sektor finansowy zapewniał SRM środki finansowe wystarczające do tego, aby mógł on wypełniać swoje funkcje, przy jednoczesnym zachęcaniu odnośnych instytucji do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113).
- 109 W tym kontekście, jak wynika z motywu 114 dyrektywy 2014/59, prawodawca Unii powierzył Komisji zadanie polegające na sprecyzowaniu w drodze aktu delegowanego sposobu dostosowania składek instytucji na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji proporcjonalnie do ich profilu ryzyka.
- 110 W tym samym kontekście w motywie 107 tej dyrektywy wyjaśniono, że aby zapewnić sprawiedliwe obliczenie składek ex ante na rzecz krajowych mechanizmów finansowania i stworzyć zachęty do prowadzenia mniej ryzykownej działalności, owe składki powinny uwzględniać wysokość ryzyka kredytowego, ryzyka utraty płynności i ryzyka rynkowego, na jakie narażone są instytucje.
- 111 Z powyższego wynika, że Komisja powinna opracować zasady korekty składek ex ante w zależności od profilu ryzyka instytucji, realizując dwa związane ze sobą cele, a mianowicie, po pierwsze, zapewnienie uwzględnienia różnych rodzajów ryzyka, jakie stwarza działalność instytucji bankowych lub – szerzej – finansowych, a po drugie, zachęcanie tych instytucji do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania.

- 112 Tymczasem, jak wynika z dokumentów dotyczących przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2015/63, w szczególności z dokumentów: „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund” [badanie techniczne JRC mające na celu wsparcie prawodawstwa Komisji na drugim poziomie dotyczącego składek opartych na ryzyku na rzecz (jednolitego) funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zwane dalej „badaniem technicznym JRC”] oraz „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements” (dokument roboczy służb Komisji: szacunki dotyczące zastosowania proponowanej metody obliczania składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji), opracowanie takich zasad wymagało dokonania przez Komisję złożonych ocen i analiz w zakresie, w jakim musiała ona zbadać różne elementy, w świetle których różne rodzaje ryzyka były postrzegane w sektorze bankowym i finansowym.
- 113 W świetle powyższego Komisja dysponowała szerokimi uprawnieniami dyskrecyjnymi w celu przyjęcia, na podstawie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, przepisów precyzujących pojęcie „dostosowywania składek ex ante odpowiednio do profilu ryzyka instytucji”.
- 114 W tych okolicznościach, co się tyczy metody dostosowania podstawowych składek rocznych na podstawie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, kontrola sądu Unii powinna ograniczać się do zbadania, czy korzystanie z przyznanych Komisji uprawnień dyskrecyjnych nie jest dotknięte oczywistym błędem, czy nie stanowi nadużycia władzy lub też czy nie przekroczyła ona w sposób oczywisty granic tych uprawnień (zob. podobnie wyrok z dnia 21 lipca 2011 r., Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, pkt 60).
- 115 W konsekwencji do skarżącej należy wykazanie, że art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 jest dotknięty takimi wadami.
- 116 W tym względzie przede wszystkim z pkt 92–97 powyżej wynika, że dyrektywa 2014/59 nie przewiduje w odniesieniu do obowiązku uiszczania składek ex ante żadnego wyłączenia na rzecz instytucji, których ekspozycja na ryzyko, prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub znaczenie dla stabilności rynków finansowych są ograniczone. Rozporządzenie nr 806/2014 również nie przewiduje żadnego podobnego wyłączenia.
- 117 Podobnie, oprócz funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, ani dyrektywa 2014/59, ani rozporządzenie nr 806/2014 nie przewidują wyłączenia w odniesieniu do niektórych zobowiązań instytucji, takich jak zobowiązania powiernicze, do celów obliczania składek ex ante.
- 118 Otóż zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 wszystkie instytucje są co do zasady zobowiązane do uiszczania składek ex ante, a do celów obliczenia tych składek należy uwzględnić co do zasady wszystkie zobowiązania tych instytucji, oprócz funduszy własnych i depozytów gwarantowanych.
- 119 Takie podejście odpowiada logice ubezpieczeniowej systemu składek ex ante, zgodnie z którą cały sektor finansowy musi zapewnić SRM środki finansowe wystarczające do tego, aby mógł on wypełniać swoje funkcje (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113). Zgodnie bowiem z tą logiką wszystkie instytucje, w tym te, w przypadku których prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest rzekomo mniejsze w świetle posiadanych przez nie zobowiązań, odnoszą korzyść ze swoich składek ex ante dzięki stabilności systemu finansowego zapewnionej przez SRF.

- 120 W tych okolicznościach skarżąca nie może utrzymywać, że Komisja była zobowiązana wyłączyć z systemu składek ex ante instytucje posiadające zobowiązania powiernicze lub że była ona zobowiązana wyłączyć z tego systemu takie zobowiązania wyłącznie na tej podstawie, że wiążą się one z mniejszym ryzykiem lub że instytucja posiadająca owe zobowiązania wykazuje mniejsze prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub ma mniejsze znaczenie dla stabilności rynków finansowych.
- 121 Następnie, zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, składka ex ante jest dostosowywana do profilu ryzyka instytucji. Otóż zgodnie z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 Komisja jest uprawniona do sprecyzowania w drodze aktu delegowanego zasad tego dostosowania składek ex ante do profilu ryzyka wspomnianych instytucji.
- 122 W tym zakresie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 przewiduje osiem elementów, które Komisja powinna uwzględnić do celów takiego dostosowania. Tymczasem, chociaż „ekspozycja instytucji na ryzyko”, „prawdopodobieństwo, że instytucja zostanie objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją” oraz „znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki co najmniej jednego państwa członkowskiego lub Unii” figurują wśród tych elementów, w związku z czym Komisja jest zobowiązana je uwzględnić przy przyjmowaniu aktu delegowanego takiego jak rozporządzenie delegowane 2015/63, stanowią one jedynie trzy z ośmiu elementów, które Komisja powinna wziąć pod uwagę przy opracowywaniu takiego aktu.
- 123 Ponadto nic w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 nie wskazuje na to, by Komisja była zobowiązana przypisać przeważające znaczenie jednemu lub kilku z tych elementów.
- 124 Wreszcie w każdym razie trzy elementy przedstawione przez skarżącą w odniesieniu do instytucji znajdujących się w sytuacji porównywalnej z jej sytuacją, a mianowicie ich ekspozycja na ryzyko, prawdopodobieństwo ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub ich znaczenie dla stabilności rynków finansowych, zostały rzeczywiście uwzględnione w ramach różnych elementów i wskaźników ryzyka przewidzianych w art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63, wobec czego szczególna sytuacja takich instytucji znajduje odzwierciedlenie w obliczeniu składek ex ante.
- 125 W tych okolicznościach skarżąca nie wykazała, że art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 jest dotknięty oczywistym błędem lub nadużyciem władzy lub że przyjmując go, Komisja w sposób oczywisty przekroczyła granice swoich uprawnień dyskrecyjnych, ponieważ przepis ten nie przewiduje obniżki składek ex ante lub zwolnienia z nich na rzecz instytucji takich jak skarżąca, których ekspozycja na ryzyko, prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub znaczenie dla stabilności rynków finansowych są rzekomo bardzo ograniczone, a nawet nieistniejące.
- 126 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym rozporządzenie delegowane 2015/63 nie przewiduje żadnego mechanizmu uwzględniającego model biznesowy charakteryzujący się szczególnie niskim ryzykiem, o czym świadczy okoliczność, że zgodnie z art. 6 ust. 6 lit. a) tego rozporządzenia delegowanego „ogólny model biznesowy” danej instytucji może zostać uwzględniony przez SRB jedynie w celu podwyższenia składki ex ante danej instytucji.
- 127 Zgodnie bowiem z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 przy przyjmowaniu aktów delegowanych w celu wykonania tego przepisu Komisja jest zobowiązana uwzględnić elementy wymienione w lit. a)–h) tego przepisu w celu sprecyzowania pojęcia „dostosowywania składek ex ante

odpowiednio do profilu ryzyka instytucji”. Tymczasem art. 103 ust. 7 tej dyrektywy nie nakłada na Komisję obowiązku przewidzenia elementu lub wskaźnika ryzyka, w ramach którego model biznesowy instytucji mógłby jako taki prowadzić do obniżenia składki ex ante tej instytucji.

128 Ponadto i w każdym razie poszczególne elementy i wskaźniki ryzyka przewidziane w art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 umożliwiają uwzględnienie w sposób ukierunkowany różnych cech modelu biznesowego niskiego ryzyka, wobec czego na instytucję o takim modelu nakłada się mniejszą składkę ex ante.

129 W świetle powyższego niniejszy zarzut niezgodności z prawem należy oddalić.

3) W przedmiocie trzeciego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego subdelegowania uprawnień na SRB

130 Skarżąca podnosi, że rozporządzenie delegowane 2015/63 narusza art. 290 ust. 1 TFUE, ponieważ art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego 2015/63 powierza SRB uprawnienie do określenia dodatkowych wskaźników ryzyka. Tymczasem z art. 290 ust. 1 TFUE i art. 103 ust. 7 lit. d) dyrektywy 2014/59 wynika, że do Komisji należy określenie zasad dostosowania składek ex ante należnych od instytucji w zależności od prawdopodobieństwa ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz że Komisja nie może subdelegować tego uprawnienia.

131 Tej niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63 nie może zaradzić art. 6 ust. 5–8 tego rozporządzenia delegowanego, w którym ustalono szczegóły dotyczące określenia różnych podwskaźników ryzyka, ani art. 7 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia delegowanego, który przewiduje system ważenia podwskaźników ryzyka.

132 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.

133 Na wstępie należy oddalić argument Komisji, zgodnie z którym niniejszy zarzut szczegółowy jest bezskuteczny, ponieważ rozporządzenie delegowane 2015/63, rozpatrywane odrębnie, nie jest skierowane do SRB, lecz wyłącznie do krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a SRB jest związana przepisami rozporządzenia delegowanego 2015/63 jedynie na podstawie zasady ustanowionej w art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014.

134 Prawdą jest, że rozporządzenie delegowane 2015/63 przyjęte na podstawie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 i że art. 6 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia delegowanego jest zatem skierowany w pierwszej kolejności wyłącznie do KOR-ów. Przepis ten rozszerzono na SRB dopiero w drodze art. 70 ust. 6 i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którymi akty delegowane przyjęte na podstawie wspomnianego art. 103 ust. 7 mają zastosowanie również do ustalania składek ex ante na podstawie rozporządzenia nr 806/2014 i zgodnie z którymi do celów stosowania rozporządzenia nr 806/2014 i dyrektywy 2014/59 SRB jest uznawana za KOR, gdy wykonuje ona zadania i realizuje uprawnienia powierzone KOR-om na mocy tej dyrektywy.

135 W tych okolicznościach argumentację Komisji można rozumieć w ten sposób, że uprawnienia, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego 2015/63, zostały powierzone SRB nie w decyzji Komisji zawartej w rozporządzeniu delegowanym 2015/63, lecz w decyzji prawodawcy Unii zawartej w rozporządzeniu nr 806/2014. Nie chodzi tu zatem o subdelegację uprawnień Komisji na SRB, lecz o bezpośrednie przekazanie uprawnień przez prawodawcę Unii na rzecz SRB w akcie ustawodawczym.

- 136 Taki wniosek nie jest jednak zgodny z chronologią przyjęcia rozpatrywanych aktów, w szczególności w świetle okoliczności, że rozporządzenie nr 806/2014 przyjęto przed rozporządzeniem delegowanym 2015/63. O ile bowiem rozporządzenie nr 806/2014 przyjęto w dniu 15 lipca 2014 r., czyli dwa miesiące po przyjęciu dyrektywy 2014/59, o tyle rozporządzenie delegowane 2015/63 przyjęto dopiero w dniu 21 października 2014 r., czyli ponad trzy miesiące później.
- 137 Wynika z tego, po pierwsze, że prawodawca Unii nie mógł zatwierdzić, poprzez przyjęcie rozporządzenia nr 806/2014, ewentualnego przyznania na rzecz SRB, w drodze rozporządzenia delegowanego 2015/63, części uprawnień delegowanych Komisji na mocy art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59. Po drugie, w chwili przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2015/63 Komisja musiała mieć świadomość, że gdy powierzała na podstawie art. 6 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia „organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” pewne uprawnienia, powierzała te uprawnienia – w odniesieniu do państw członkowskich, do których rozporządzenie nr 806/2014 było skierowane – SRB.
- 138 Ponadto fakt, że Komisja była świadoma tej okoliczności, znajduje potwierdzenie w brzmieniu motywu 7 rozporządzenia delegowanego 2015/63, zgodnie z którym „pojęcie organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach [tego] rozporządzenia powinno również obejmować [SRB]”.
- 139 Decyzja o powierzeniu SRB niektórych uprawnień w ramach elementu ryzyka „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” (zwanego dalej „elementem ryzyka IV”) – i to niezależnie od ich charakteru – wynika zatem z decyzji Komisji, która została podjęta w chwili przyjęcia przez Komisję rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 140 Następnie należy przeanalizować charakter uprawnień przyznanych SRB w celu dokonania oceny, czy Komisja przekazała jej uprawnienia na podstawie art. 290 ust. 1 TFUE.
- 141 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego 2015/63 element ryzyka IV składa się z dodatkowych wskaźników ryzyka podlegających określeniu przez KOR.
- 142 Stosownie do art. 6 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego 2015/63 element ryzyka IV obejmuje trzy wskaźniki ryzyka, a mianowicie, po pierwsze, „działalność handlową i ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, po drugie, „przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony”, a po trzecie, „skalę wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”.
- 143 Zgodnie z art. 6 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia delegowanego 2015/63 przy określaniu tych wskaźników ryzyka SRB powinna uwzględnić „prawdopodobieństwo skorzystania z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy [dana] instytucja [...] zostanie poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.
- 144 Z brzmienia art. 6 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika, że przepis ten przyznaje SRB zakres uznania w odniesieniu do sposobu, w jaki powinna ona „uwzględnić”, do celów określenia wspomnianych wskaźników ryzyka, „prawdopodobieństwo skorzystania z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy

[dana] instytucja [...] zostanie poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, ponieważ kryteria wskazane w tym przepisie powinny zostać sprecyzowane przez SRB, aby można było je zastosować w konkretnym przypadku.

- 145 Co się tyczy pierwszego wskaźnika ryzyka, który jest objęty elementem ryzyka IV i który dotyczy działalności handlowej, ekspozycji pozabilansowych, instrumentów pochodnych, stopnia złożoności oraz możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, art. 6 ust. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 przewiduje szereg elementów, które SRB powinna uwzględnić przy określaniu tego wskaźnika, z których jedne mogą prowadzić do wzrostu profilu ryzyka danej instytucji, a inne – do jego obniżenia.
- 146 Istnieją cztery elementy, które mogą prowadzić do wzrostu tego profilu ryzyka, a mianowicie, po pierwsze, „znaczenie działalności handlowej w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych, stopnia ryzyka ekspozycji i ogólnego modelu biznesowego”, po drugie, „znaczenie ekspozycji pozabilansowych w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych i stopnia ryzyka ekspozycji”, po trzecie, „znaczenie kwoty instrumentów pochodnych w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych, stopnia ryzyka ekspozycji i ogólnego modelu biznesowego”, a po czwarte, „zakres, w jakim [...] model biznesowy i strukturę organizacyjną instytucji uznaje się za złożone”.
- 147 Istnieją dwa elementy, które mogą prowadzić do obniżenia wspomnianego profilu ryzyka, a mianowicie „względna kwota instrumentów pochodnych, które są rozliczane za pośrednictwem partnera centralnego” oraz „zakres, w jakim [...] instytucja może zostać poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szybko i bez przeszkód prawnych”.
- 148 Z brzmienia art. 6 ust. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika, że przepis ten przyznaje SRB zakres uznania w odniesieniu do „znaczenia”, jakie SRB powinna przypisać „działalności handlowej”, „ekspozycjom pozabilansowym” i „kwocie instrumentów pochodnych”, oraz do związku między różnymi elementami wymienionymi w tym przepisie.
- 149 O ile zatem z art. 6 ust. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika, że zgodnie z pierwszym podwskaźnikiem ryzyka wymienionym w tym przepisie należy porównać znaczenie „działalności handlowej” z sumą bilansową, poziomem funduszy własnych, stopniem ryzyka ekspozycji i ogólnym modelem biznesowym instytucji, o tyle przepis ten nie zawiera wyjaśnień dotyczących konkretnego wdrożenia tego porównania.
- 150 To samo dotyczy podwskaźników ryzyka drugiego i trzeciego, przewidzianych w art. 6 ust. 6 lit. a) ppkt (ii) i (iii) rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 151 Ponadto, co się tyczy określenia wskaźnika ryzyka „przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony”, z art. 6 ust. 7 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika, że SRB powinna uwzględnić adekwatność kwoty środków, które są niezwłocznie udostępniane, do kwoty środków niezbędnych do tego, „by umożliwić udzielenie wiarygodnego i skutecznego wsparcia [odnośnej] instytucji”, oraz stopień pewności prawa lub pewności umownej co do tego, że owe środki „muszą zostać w pełni wykorzystane przed wystosowaniem wniosku o nadzwyczajne wsparcie publiczne”.

- 152 Z brzmienia tego przepisu wynika, że SRB dysponuje zakresem uznania w odniesieniu do poszanowania warunków przewidzianych w tym przepisie, które są związane z adekwatnością dostępnych środków danego instytucjonalnego systemu ochrony do środków niezbędnych do finansowania danej instytucji oraz ze stopniem pewności prawa lub pewności umownej w odniesieniu do tych środków.
- 153 To samo dotyczy przewidzianej w art. 7 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wagi poszczególnych wskaźników ryzyka w ramach elementu ryzyka IV.
- 154 Chociaż bowiem art. 7 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wskazuje w sposób jasny względną wagę trzech wskaźników ryzyka, które składają się na element ryzyka IV i które są wymienione w pkt 142 powyżej, z przepisu tego nie wynika, w jaki sposób należy dokonać wyważenia poszczególnych podwskaźników ryzyka w ramach dwóch pierwszych wskaźników ryzyka. W szczególności wspomniany przepis nie precyzuje, czy wagę tę należy rozdzielić między takie podwskaźniki ryzyka w sposób proporcjonalny. Tym samym art. 7 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 przyznaje SRB uprawnienia dyskrecjonalne w odniesieniu do określenia wagi poszczególnych podwskaźników ryzyka składających się na te wskaźniki ryzyka, które należy uwzględnić zgodnie z art. 6 ust. 5–7 rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 155 Z powyższego wynika, że zawarte w art. 6 ust. 5–7 i art. 7 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 przepisy dotyczące elementu ryzyka IV przyznają SRB uprawnienia dyskrecjonalne.
- 156 Jednakże przyznanie takiego zakresu uznania nie jest równoznaczne z przekazaniem SRB uprawnień Komisji w rozumieniu art. 290 ust. 1 TFUE.
- 157 W tym względzie należy dokonać rozróżnienia między uprawnieniem, o którym mowa w art. 290 ust. 1 TFUE, a mianowicie uprawnieniem do przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego, a uprawnieniem do stosowania aktów o zasięgu ogólnym – ustawodawczych lub nieustawodawczych – do osób lub sytuacji objętych zakresem stosowania takich aktów.
- 158 Tymczasem, po pierwsze, rozporządzenie delegowane 2015/63 nie zawiera żadnego przepisu, na mocy którego Komisja przekazałaby SRB uprawnienie do przyjmowania aktów o zasięgu ogólnym, które uzupełniałyby lub zmieniały niektóre elementy dyrektywy 2014/59, rozporządzenia nr 806/2014 lub tego rozporządzenia delegowanego. Natomiast szereg przepisów wspomnianego rozporządzenia delegowanego, takich jak jego art. 4 i 6–9, potwierdza przyznane SRB w dyrektywie 2014/59 i w rozporządzeniu nr 806/2014 uprawnienie do stosowania tych aktów o zasięgu ogólnym poprzez obliczanie składek ex ante instytucji objętych ich zakresem stosowania.
- 159 Po drugie, pomimo nazwy elementu ryzyka IV zawartego w art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego 2015/63, a mianowicie „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, podstawowe zasady dotyczące stosowania tego elementu ryzyka zostały sprecyzowane przez samą Komisję w art. 6 ust. 5–8 tego rozporządzenia delegowanego. Podobnie w art. 7 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia delegowanego Komisja ustanowiła zasady dotyczące względnej wagi wskaźników ryzyka w ramach tego elementu ryzyka.
- 160 Wynika z tego, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie przyznało SRB uprawnienia do przyjmowania aktów o zasięgu ogólnym w rozumieniu art. 290 ust. 1 TFUE.

161 W świetle powyższego należy oddalić niniejszy zarzut niezgodności z prawem, a w konsekwencji zarzut pierwszy w zakresie, w jakim jest on oparty na zarzutach niezgodności z prawem.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014, dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia delegowanego 2015/63 ze względu na to, że naruszają one art. 41 ust. 2 lit. c) i art. 47 Karty

162 W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie pozwala SRB na uzasadnienie swoich decyzji w sposób wystarczający, a zatem podnosi ona niezgodność z prawem rozporządzenia nr 806/2014, dyrektywy 2014/59 i tego rozporządzenia delegowanego ze względu na naruszenie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty i prawa do skutecznej ochrony sądowej ustanowionego w art. 47 Karty.

[...]

a) Co do istoty

170 Zarzut drugi dzieli się zasadniczo na dwie części.

1) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 41 ust. 2 lit. c) Karty

171 Skarżąca podnosi, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie pozwala SRB na uzasadnienie swoich decyzji w sposób wystarczający, a zatem podnosi ona niezgodność z prawem tego rozporządzenia delegowanego ze względu na naruszenie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty. W szczególności ustanowiona w tym rozporządzeniu delegowanym metoda obliczania składek ex ante wymaga porównania różnych instytucji zobowiązanych do uiszczania tych składek, w związku z czym skarżąca nie może zweryfikować prawidłowości obliczenia swej składki ex ante bez dostępu do danych innych instytucji, którego to dostępu jest ona jednak pozbawiona.

172 Ponadto prawo do uzasadnionej decyzji zostało pozbawione swej istoty wskutek powołania się na ochronę tajemnicy handlowej innych instytucji. Dostarczając zagregowane dane, SRB nie zachowała odpowiedniej równowagi między prawami podstawowymi skarżącej a ochroną tajemnicy handlowej innych instytucji.

173 Wreszcie w zakresie, w jakim Sąd uznałby, że dyrektywa 2014/59 i rozporządzenie nr 806/2014 wymagają metody obliczania określonej w rozporządzeniu delegowanym 2015/63, owa dyrektywa i to rozporządzenie naruszają również w tym zakresie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty.

174 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.

175 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 4–9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 ustanawiają, jak wynika z pkt 82–86 powyżej, zasady, jakie SRB powinna stosować w celu ustalenia podstawowej składki rocznej i dostosowania jej w zależności od profilu ryzyka instytucji. Owe zasady zostały następnie wdrożone w sposób bardziej konkretny w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego.

176 Na podstawie tytułu „Krok 2” załącznika I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 SRB powinna w pierwszej kolejności obliczyć liczbę przedziałów w celu porównania instytucji z uwzględnieniem różnych wskaźników i podwskaźników ryzyka. W drugiej kolejności do SRB

należy przypisanie tej samej, co do zasady, liczby instytucji do każdego przedziału, zaczynając od przypisania do pierwszego przedziału instytucji o najniższych wartościach surowego wskaźnika. W trzeciej kolejności SRB powinna przypisać wszystkim instytucjom ujętym w danym przedziale ten sam wynik, zwany „zdyskretyzowanym wskaźnikiem”, który musi ona uwzględnić w pozostałej części obliczenia ich mnożnika korekty.

- 177 Artykuł 296 akapit drugi TFUE stanowi, że akty prawne są uzasadniane. Podobnie prawo do dobrej administracji, ustanowione w art. 41 Karty, nakłada na instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii obowiązek uzasadniania swoich decyzji.
- 178 Uzasadnienie decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii ma szczególne znaczenie, ponieważ pozwala zainteresowanemu na podjęcie z pełną znajomością rzeczy decyzji, czy zamierza on wnieść skargę na tę decyzję, a właściwemu sądowi – na dokonanie kontroli, wobec czego stanowi jedną z przesłanek skuteczności kontroli sądowej gwarantowanej poprzez art. 47 Karty (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 179 Takie uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć osoby, których akt dotyczy. W konsekwencji akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 180 W celu zbadania, czy uzasadnienie to jest wystarczające w odniesieniu do decyzji ustalającej składki *ex ante*, należy przypomnieć, po pierwsze, że z orzecznictwa Trybunału nie można wywieść, jakoby uzasadnienie każdej decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii nakładającej na podmiot prywatny obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej musiało koniecznie obejmować wszystkie elementy umożliwiające jej adresatowi sprawdzenie prawidłowości obliczenia tej kwoty pieniężnej (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 181 Po drugie, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii są co do zasady zobowiązane na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która stanowi ogólną zasadę prawa Unii, skonkretyzowaną między innymi w art. 339 TFUE, do nieujawniania konkurentom podmiotu prywatnego poufnych informacji dostarczonych przez ten podmiot (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 109 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 182 Po trzecie, uznanie, że uzasadnienie decyzji SRB ustalającej składki *ex ante* musi koniecznie umożliwić instytucjom sprawdzenie prawidłowości obliczenia ich składek *ex ante*, oznaczałoby w sposób konieczny zakazanie prawodawcy Unii ustanowienia sposobu obliczania tej składki z uwzględnieniem danych, których poufny charakter jest chroniony prawem Unii, a tym samym stanowiłoby nadmierne ograniczenie szerokiego zakresu uznania, jakim powinien dysponować

w tym celu ów prawodawca, co uniemożliwiłoby mu w szczególności wybór metody mogącej zapewnić dynamiczne dostosowanie finansowania SRF do zmian w sektorze finansowym poprzez uwzględnienie i porównanie w szczególności sytuacji finansowej każdej instytucji posiadającej zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium państwa członkowskiego uczestniczącego w SRF (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 118).

- 183 Po czwarte, o ile z powyższych rozważań wynika, że ciążący na SRB obowiązek uzasadnienia należy wyważyć, z uwagi na logikę systemu finansowania SRF i ustanowiony przez prawodawcę Unii sposób obliczania, z obowiązkiem poszanowania przez SRB tajemnicy handlowej danych instytucji, o tyle ten ostatni obowiązek nie powinien być interpretowany tak szeroko, by pozbawił on obowiązek uzasadnienia jego istoty (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 120).
- 184 Jednakże w ramach wyważenia obowiązku uzasadnienia z zasadą ochrony tajemnicy handlowej nie można uznać, że uzasadnienie decyzji zobowiązującej podmiot prywatny do zapłaty kwoty pieniężnej bez dostarczenia mu wszystkich informacji pozwalających na dokładne sprawdzenie obliczenia tej kwoty pieniężnej narusza w każdym wypadku istotę obowiązku uzasadnienia (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 121).
- 185 Co się tyczy decyzji SRB ustalającej składki ex ante, należy uznać, że obowiązek uzasadnienia został spełniony, jeżeli osoby, których owa decyzja dotyczy, mimo że nie zostają im przekazane dane objęte tajemnicą handlową, dysponują metodą obliczania zastosowaną przez SRB oraz wystarczającymi informacjami, aby zrozumieć w istocie, w jaki sposób ich indywidualna sytuacja została uwzględniona w celu obliczenia ich składek ex ante w kontekście sytuacji wszystkich pozostałych instytucji, których to dotyczy (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 122).
- 186 W takim przypadku osoby te są bowiem w stanie zweryfikować, czy ich składki ex ante zostały ustalone w sposób arbitralny, z pominięciem ich rzeczywistej sytuacji gospodarczej lub przy wykorzystaniu dotyczących reszty sektora finansowego danych, które nie są wiarygodne. Wspomniane osoby mogą zatem zrozumieć uzasadnienie decyzji ustalającej ich składki ex ante i ocenić, czy celowe jest wniesienie skargi na tę decyzję, w związku z czym byłoby przesadne wymaganie od SRB przekazania każdego elementu danych liczbowych, na których opiera się obliczenie składek każdej z zainteresowanych instytucji (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 123).
- 187 Z powyższego wynika, że SRB nie jest w szczególności zobowiązana do dostarczenia instytucji danych pozwalających jej na dokonanie pełnej weryfikacji prawidłowości wartości mnożnika korekty, ponieważ weryfikacja ta zakładałaby posiadanie danych objętych tajemnicą handlową dotyczącą sytuacji gospodarczej każdej z pozostałych zainteresowanych instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 135).
- 188 W tym kontekście należy zauważyć, że rozporządzenie delegowane 2015/63 w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie możliwości ujawnienia przez SRB, w formie zbiorczej i zanonimizowanej, informacji wystarczających do tego, by instytucja mogła zrozumieć, w jaki sposób jej

indywidualna sytuacja została uwzględniona przy obliczaniu jej składki ex ante w świetle sytuacji wszystkich pozostałych zainteresowanych instytucji (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 139).

- 189 W szczególności rozporządzenie delegowane 2015/63 pozwala SRB na ujawnienie, bez naruszenia ciężącego na niej obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej, wartości granicznych każdego z przedziałów i odnoszących się do nich wskaźników ryzyka, aby dana instytucja mogła upewnić się w szczególności, że wynik przyznany jej w ramach dyskretyzacji wskaźników ryzyka, tak jak została ona określona w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego, rzeczywiście odpowiada jej sytuacji gospodarczej, że ta dyskretyzacja została przeprowadzona zgodnie z metodą określoną w owym rozporządzeniu delegowanym na podstawie wiarygodnych danych oraz że wszystkie czynniki ryzyka, które należy uwzględnić zgodnie z rozporządzeniem nr 806/2014 i tym rozporządzeniem delegowanym 2015/63, zostały rzeczywiście uwzględnione (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 137).
- 190 Z powyższego wynika, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie uniemożliwia SRB zastosowania się do ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia i że to rozporządzenie delegowane pozwala jej na dostarczenie zainteresowanym instytucjom informacji wystarczających do zrozumienia względów uzasadniających decyzje ustalające składki ex ante (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 141).
- 191 To samo dotyczy dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia nr 806/2014, które określają zasady obliczania składek ex ante. Co się tyczy tej dyrektywy, przewidziane w niej zasady zostały następnie wdrożone rozporządzeniem delegowanym 2015/63, które przyjęto na podstawie art. 103 ust. 7 wspomnianej dyrektywy. Wreszcie system tego rozporządzenia delegowanego znalazł zastosowanie, na mocy art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014, do obliczania składek ex ante pobieranych na podstawie tego rozporządzenia.
- 192 Argumenty skarżącej nie podważają powyższych wniosków.
- 193 Po pierwsze, co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym Komisja mogła ustanowić metodę obliczania, która nie uzależnia składek ex ante każdej instytucji od składek należnych od wszystkich pozostałych instytucji, należy zauważyć, że taka współzależność składek ex ante wynika z wyboru legislacyjnego wyrażonego w art. 102 i 103 dyrektywy 2014/59 oraz w art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014.
- 194 Ponieważ prawodawca Unii dokonał ważnego wyboru takiej metody (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 116), Komisja nie mogła zmienić tej metody w drodze aktu delegowanego.
- 195 Po drugie, skarżąca nie może kwestionować zgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63, opierając się na praktyce innych organów finansowych, w szczególności na praktyce Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), z której wynika, że możliwy jest inny system uzasadniania decyzji ustalających składki ex ante.

- 196 Jak bowiem ustalono w pkt 107–113 powyżej, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w celu sprecyzowania w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 zasad dotyczących dostosowania składek ex ante do profilu ryzyka instytucji, wobec czego do Sądu nie należy ustalenie, czy podejście przyjęte przez Komisję było jedynym lub najlepszym z możliwych, lecz ustalenie, czy było ono w oczywisty sposób nieodpowiednie (zob. analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Jippes i in., C-189/01, EU:C:2001:420, pkt 83). W związku z tym sam fakt, że istnieją alternatywne podejścia, nie oznacza, iż rozporządzenie delegowane jest niezgodne z prawem.
- 197 Po trzecie, należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym tajemnica handlowa instytucji powinna korzystać ze słabszej ochrony ze względu na upływ czasu.
- 198 Prawdą jest, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż jeżeli informacje, które mogły stanowić w pewnym okresie tajemnicę handlową, pochodzą sprzed pięciu lub więcej lat, są one uznawane zasadniczo, ze względu na upływ czasu, za historyczne i za takie, które utraciły z tego powodu swój poufny charakter, chyba że na zasadzie wyjątku strona powołująca się na taki charakter wykaże, iż pomimo ich dawności informacje te stanowią nadal zasadnicze elementy jej strategii handlowej czy też strategii handlowej osób trzecich, których dotyczą (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 199 Jednakże dane wykorzystywane do obliczenia składek ex ante za dany okres składkowy pochodzą z krótszego niż pięć lat okresu. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1–4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 SRB powinna uwzględnić dane instytucji, które są dostępne na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego okres składkowy.
- 200 W świetle powyższego należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

[...]

3. W przedmiocie zarzutu szóstego w zakresie, w jakim dotyczy on niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63

- 219 W ramach zarzutu szóstego skarżąca podniosła zasadniczo cztery zarzuty szczegółowe. W ramach dwóch pierwszych zarzutów szczegółowych skarżąca podnosi zarzuty niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 2015/63. W ramach dwóch pozostałych zarzutów szczegółowych kwestionuje ona zgodność z prawem samej zaskarżonej decyzji.
- 220 Należy najpierw zbadać zarzuty niezgodności z prawem, ponieważ zarzuty szczegółowe dotyczące zgodności z prawem zaskarżonej decyzji zostały ocenione w pkt 403–420 poniżej.

a) W przedmiocie zarzutu szczegółowego dotyczącego niezgodności rozporządzenia delegowanego 2015/63 z art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59

- 221 Skarżąca twierdzi w istocie, że art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 zobowiązuje Komisję, przy przyjmowaniu aktów delegowanych w celu wykonania tego przepisu, do wyłączenia z obliczenia składek ex ante zobowiązań, które nie są narażone na ryzyko, takich jak jej zobowiązania powiernicze. Ponieważ rozporządzenie delegowane 2015/63 nie przewiduje takiego wyłączenia, narusza ono art. 103 ust. 7 wspomnianej dyrektywy.

222 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.

223 Jak wskazano w pkt 116–118 powyżej, oprócz funduszy własnych i depozytów gwarantowanych wszystkie zobowiązania instytucji należy co do zasady uwzględnić do celów obliczenia składek ex ante zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014.

224 Ponadto nic w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59 nie zobowiązuje Komisji do wyłączenia z obliczenia składek ex ante niektórych zobowiązań, które są jakoby pozbawione ryzyka. Z jednej strony, jak wskazano w pkt 122 i 123 powyżej, przewidziany w lit. a) tego przepisu element dotyczący „ekspozycji instytucji na ryzyko” jest tylko jednym z wielu elementów, które Komisja powinna wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych w celu wykonania tego przepisu. Z drugiej strony z rzeczonego przepisu nie wynika, że Komisja powinna przypisać przeważające znaczenie jednemu lub kilku z tych elementów.

225 W tych okolicznościach skarżąca nie wykazała, że rozporządzenie delegowane 2015/63 jest niezgodne z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59.

226 W związku z tym należy oddalić niniejszy zarzut szczegółowy.

b) W przedmiocie zarzutu szczegółowego dotyczącego niezgodności rozporządzenia delegowanego 2015/63 z art. 114 TFUE ze względu na to, że Komisja powinna była uwzględnić rozbieżne krajowe zasady dotyczące wdrożenia dyrektywy 86/635

227 Skarżąca utrzymuje, że rozporządzenie delegowane 2015/63 narusza art. 114 TFUE w zakresie, w jakim nie wyłącza ono środków finansowych, którymi instytucja zarządza we własnym imieniu, lecz na rzecz osoby trzeciej, z zobowiązań uwzględnianych do celów obliczania składek ex ante, ze względu na to, że nie uwzględnia ono rozbieżnych krajowych zasad dotyczących wdrożenia art. 10 ust. 1 zdanie trzecie dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. 1986, L 372, s. 1).

228 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.

229 Zgodnie z art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 i art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 SRB oblicza podstawową składkę roczną dla każdej instytucji. Składka ta jest proporcjonalna do kwoty zobowiązań netto danej instytucji w odniesieniu do łącznych zobowiązań netto wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium uczestniczących państw członkowskich – co się tyczy części tej składki obliczonej na poziomie unijnym – oraz wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym dana instytucja ma siedzibę – co się tyczy części tej składki obliczonej na poziomie krajowym.

230 Jeśli chodzi o określenie zobowiązań, które trzeba uwzględnić do celów tego obliczenia, należy przypomnieć, że w art. 3 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia delegowanego 2015/63 zdefiniowano „zobowiązania ogółem” jako „należności ogółem określone w sekcji 3 dyrektywy 86/635/[...] lub zdefiniowane zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady [z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. 2002, L 243, s. 1)]”.

- 231 Ponadto, zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy 86/635, który znajduje się w sekcji 3 tej dyrektywy, środki, którymi zarządza instytucja we własnym imieniu, lecz na rzecz osób trzecich, powinny co do zasady być wykazane w bilansie tej instytucji, jeśli nabywa ona tytuł prawny do tych aktywów.
- 232 Niemniej jednak art. 10 ust. 1 zdanie trzecie dyrektywy 86/635 stanowi, że państwa członkowskie mogą zezwolić zainteresowanym instytucjom na ujęcie tych środków w pozycjach pozabilansowych, o ile na mocy przepisów szczególnych środki takie mogą zostać wyłączone z aktywów przeznaczonych do podziału na wypadek likwidacji instytucji.
- 233 W tym względzie strony potwierdziły, że zgodnie z przepisami przyjętymi przez Republikę Federalną Niemiec w celu zastosowania się do art. 10 dyrektywy 86/635 zobowiązania związane z działalnością powierniczą skarżącej powinny zostać ujęte w jej bilansie.
- 234 Strony wskazały również tytułem przykładu, że Republika Austrii skorzystała z przewidzianej w art. 10 ust. 1 zdanie trzecie dyrektywy 86/635 możliwości zezwolenia instytucjom na pozabilansowe ujmowanie środków zarządzanych we własnym imieniu, lecz na rzecz osób trzecich.
- 235 Zdaniem skarżącej wynika z tego, że jeżeli instytucja ma siedzibę w państwie członkowskim takim jak Republika Austrii, zamiast w Republice Federalnej Niemiec, może ona ująć poza bilansem zobowiązania związane z taką działalnością powierniczą, wobec czego owe zobowiązania nie są uwzględniane przy obliczaniu jej podstawowej składki rocznej.
- 236 W tym kontekście skarżąca utrzymuje, że Komisja spowodowała sprzeczne z art. 114 TFUE zakłócenia konkurencji, gdy nie uwzględniła w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 tej różnicy między zasadami rachunkowości poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do działalności powierniczej.
- 237 Tymczasem w zakresie, w jakim podniesiony przez skarżącą zarzut niezgodności z prawem opiera się na art. 114 TFUE, należy zauważyć, że postanowienie to stanowi podstawę prawną dla Parlamentu i Rady do przyjęcia aktów ustawodawczych mających na celu usunięcie przeszkód w wymianie handlowej wynikających z rozbieżności między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi państw członkowskich [zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2021 r., Brunswick Bowling Products/Komisja, T-152/19, EU:T:2021:539, pkt 37 (niepublikowany)].
- 238 Artykuł 114 TFUE nie upoważnia natomiast Komisji, gdy przyjmuje ona akty delegowane na podstawie art. 290 TFUE, do działania poza uprawnieniem przyznanym przez prawodawcę Unii na podstawie tego ostatniego postanowienia. W związku z tym to nie Komisja ma zarządzić rozbieżnościom, jakie istnieją pomiędzy krajowymi zasadami dotyczącymi wdrażania prawa Unii, z wyjątkiem przypadków, gdy zostanie ona do tego upoważniona w drodze aktu prawodawczego.
- 239 W niniejszym przypadku ani dyrektywa 2014/59, ani rozporządzenie nr 806/2014 nie upoważniły Komisji do harmonizacji krajowych zasad rachunkowości dotyczących środków, którymi instytucja zarządza we własnym imieniu, lecz na rzecz osób trzecich.
- 240 W tych okolicznościach skarżąca nie może zarzucać Komisji, że naruszyła art. 114 TFUE, gdy spowodowała jakoby zakłócenia konkurencji sprzeczne z tym postanowieniem ze względu na przyjęcie rozporządzenia delegowanego 2015/63.

241 Z powyższego wynika, że należy oddalić niniejszy zarzut szczegółowy.

B. W przedmiocie zarzutów dotyczących zgodności z prawem zaskarżonej decyzji

1. W przedmiocie uzasadnienia rocznego poziomu docelowego

242 Na wstępie należy przypomnieć, że brak uzasadnienia lub jego niewystarczający charakter stanowią bezwzględną przeszkodę procesową, która może, a nawet powinna zostać uwzględniona przez sąd Unii z urzędu (zob. wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

243 W drodze środka organizacji postępowania Sąd na rozprawie zwrócił się z urzędu do stron z pytaniem o ewentualne braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w odniesieniu do określenia rocznego poziomu docelowego.

244 W celu zbadania, czy zaskarżona decyzja jest dotknięta takim brakiem, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 po upływie początkowego ośmioletniego okresu, licząc od dnia 1 stycznia 2016 r. (zwanego dalej „okresem początkowym”), środki finansowe dostępne w SRF muszą osiągnąć ostateczny poziom docelowy, który odpowiada co najmniej 1 % kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

245 Zgodnie z art. 69 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 w okresie początkowym składki *ex ante* powinny być rozłożone w czasie możliwie równomiernie aż do osiągnięcia wspomnianego w pkt 244 powyżej rocznego poziomu docelowego, jednak przy należytym uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu, jaki procykliczne składki mogą mieć na sytuację finansową instytucji je wpłacających.

246 W art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 wyjaśniono, że w każdym roku składki należne od wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie przekraczają 12,5 % ostatecznego poziomu docelowego.

247 Co się tyczy metody obliczania składek *ex ante*, art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi, że SRB oblicza ich wysokość na podstawie rocznego poziomu docelowego, który należy ustalić przy uwzględnieniu ostatecznego poziomu docelowego, oraz na podstawie obliczanej kwartalnie średniej kwoty depozytów gwarantowanych w roku poprzednim dla wszystkich instytucji, które posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

248 Podobnie, zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego 2015/81, SRB oblicza składkę *ex ante* dla każdej instytucji na podstawie rocznego poziomu docelowego, który należy ustalić na podstawie ostatecznego poziomu docelowego i zgodnie z metodą określoną w rozporządzeniu delegowanym 2015/63.

249 W niniejszej sprawie, jak wynika z motywu 48 zaskarżonej decyzji, SRB ustaliła dla okresu składkowego 2021 kwotę rocznego poziomu docelowego na 11 287 677 212,56 EUR.

- 250 W motywach 36 i 37 zaskarżonej decyzji SRB wyjaśniła w istocie, że ten roczny poziom docelowy powinien zostać określony na podstawie analizy dotyczącej zmian, jakim podlegały depozyty gwarantowane w poprzednich latach, wszelkich istotnych zmian sytuacji gospodarczej, a także analizy dotyczącej wskaźników odnoszących się do fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu procyklicznych składek na sytuację finansową instytucji. Następnie SRB uznała za właściwe, aby ustalić współczynnik, którego wartość opiera się na tej analizie i na środkach finansowych dostępnych w SRF (zwany dalej „współczynnikiem”). W celu uzyskania rocznego poziomu docelowego SRB zastosowała ten współczynnik do jednej ósmej średniej kwoty depozytów gwarantowanych w 2020 r.
- 251 SRB przedstawiła podejście przyjęte w celu ustalenia współczynnika w motywach 38–47 zaskarżonej decyzji.
- 252 W motywie 38 zaskarżonej decyzji SRB odnotowała stałą tendencję wzrostową depozytów gwarantowanych w przypadku wszystkich instytucji w uczestniczących państwach członkowskich. Konkretnie rzecz ujmując, obliczana kwartalnie średnia kwota tych depozytów w 2020 r. wynosiła 6,689 bln EUR.
- 253 W motywach 40 i 41 zaskarżonej decyzji SRB przedstawiła prognozę tego, jak będą ewoluować depozyty gwarantowane w pozostałych trzech latach okresu początkowego, a mianowicie w latach 2021–2023. Oszacowała ona, że roczne stopy wzrostu depozytów gwarantowanych do końca okresu początkowego wyniosą od 4 % do 7 %.
- 254 W motywach 42–45 zaskarżonej decyzji SRB przedstawiła ocenę fazy cyklu koniunkturalnego i przewidywanego efektu procyklicznego, jaki składki ex ante mogą wywierać na sytuację finansową instytucji. W tym względzie SRB wskazała, że uwzględniła szereg informacji, takich jak sporządzona przez Komisję prognoza dotycząca wzrostu produktu krajowego brutto, podobna prognoza sporządzona przez EBC czy też przepływ kredytów w sektorze prywatnym wyrażony jako odsetek produktu krajowego brutto.
- 255 W motywie 46 zaskarżonej decyzji SRB stwierdziła, że, nawet gdyby można było racjonalnie oczekiwać dalszego wzrostu depozytów gwarantowanych w ramach unii bankowej, tempo tego wzrostu byłoby niższe niż w 2020 r. W tym względzie w motywie 47 zaskarżonej decyzji SRB wskazała, że przyjęła „ostrożne podejście” w odniesieniu do stóp wzrostu depozytów gwarantowanych na nadchodzące lata aż do 2023 r.
- 256 Uwzględniając powyższe, SRB ustaliła w motywie 48 zaskarżonej decyzji wartość współczynnika na 1,35 %. Następnie obliczyła ona kwotę rocznego poziomu docelowego, mnożąc średnią kwotę depozytów gwarantowanych w 2020 r. przez ten współczynnik i dzieląc wynik tego obliczenia przez osiem, zgodnie z następującym wzorem matematycznym, który został zawarty w motywie 48 tej decyzji:

$$\text{„Cel}_0 \text{ [kwota rocznego poziomu docelowego]} = \text{Łączna kwota depozytów gwarantowanych}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = \text{EUR } 11\ 287\ 677\ 212,56\text{”}.$$

- 257 Z wyjaśnień SRB przedstawionych na rozprawie wynika w istocie, że ustaliła ona roczny poziom docelowy dla okresu składkowego 2021 w następujący sposób:
- 258 Po pierwsze, po przeprowadzeniu analizy prospektywnej SRB ustaliła kwotę depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, prognozowaną na koniec okresu początkowego, na około 7,5 bln EUR. W celu ustalenia tej kwoty SRB uwzględniła średnią kwotę depozytów gwarantowanych w 2020 r., a mianowicie 6,689 bln EUR, wynoszącą 4 % roczną stopę wzrostu depozytów gwarantowanych, a także liczbę okresów składkowych pozostałych do końca okresu początkowego, wynoszącą trzy.
- 259 Po drugie, zgodnie z art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 SRB obliczyła 1 % z tych 7,5 bln EUR, aby uzyskać szacunkową kwotę ostatecznego poziomu docelowego, który miał zostać osiągnięty do dnia 31 grudnia 2023 r., czyli około 75 mld EUR.
- 260 Po trzecie, SRB odjęła od tej ostatniej kwoty środki finansowe dostępne już w SRF w 2021 r., to jest około 42 mld EUR, aby uzyskać w ten sposób kwotę, jaka pozostawała do pobrania w okresach składkowych pozostałych do końca okresu początkowego, a mianowicie w latach 2021–2023. Kwota ta wynosiła około 33 mld EUR.
- 261 Po czwarte, SRB podzieliła tę ostatnią kwotę przez trzy, aby rozdzielić ją równomiernie między te trzy pozostałe okresy składkowe. Roczny poziom docelowy dla okresu składkowego 2021 został zatem ustalony na kwotę, o której mowa w pkt 249 powyżej, to jest na około 11,287 mld EUR.
- 262 Na rozprawie SRB stwierdziła też, że upubliczniła informacje, na których została oparta metoda opisana w pkt 258–261 powyżej i które umożliwiły skarżącej zrozumienie metody, za pomocą której ustalono roczny poziom docelowy. SRB wyjaśniła w szczególności, że w maju 2021 r., czyli już po wydaniu zaskarżonej decyzji, lecz jeszcze przed wniesieniem badanej skargi, opublikowała na swojej stronie internetowej notę informacyjną o nazwie „Fact Sheet 2021” (zwaną dalej „notą informacyjną”), w której wskazano szacunkową kwotę ostatecznego poziomu docelowego. Podobnie SRB stwierdziła, że kwota środków finansowych dostępnych w ramach SRF była również dostępna na jej stronie internetowej, a także w innych publicznych źródłach, i to na długo przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
- 263 W celu zbadania, czy SRB wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do określenia rocznego poziomu docelowego, należy przede wszystkim przypomnieć, że brak uzasadnienia lub jego niewystarczający charakter stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, która może, a nawet powinna zostać uwzględniona przez sąd Unii z urzędu (zob. wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo). Wynika z tego, że Sąd może, a nawet powinien uwzględnić również braki w uzasadnieniu inne niż te, na które powołuje się skarżąca, w szczególności w przypadku, gdy zostaną one ujawnione w toku postępowania.
- 264 Takie uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć osoby, których akt dotyczy. W konsekwencji akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany

w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 265 Ponadto uzasadnienie to powinno być między innymi pozbawione wewnętrznych sprzeczności, aby umożliwić zainteresowanemu zapoznanie się z rzeczywistymi motywami leżącymi u podstaw tej decyzji w celu obrony ich praw przed właściwym sądem, a temu sądowi – przeprowadzenie kontroli (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 169 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 22 września 2005 r., Suproco/Komisja, T-101/03, EU:T:2005:336, pkt 20, 45–47; z dnia 16 grudnia 2015 r., Grecja/Komisja, T-241/13, EU:T:2015:982, pkt 56).
- 266 Podobnie, gdy autor zaskarżonej decyzji przedstawia pewne wyjaśnienia dotyczące jej uzasadnienia w toku postępowania przed sądem Unii, wyjaśnienia te powinny być spójne z rozważaniami przedstawionymi w tej decyzji (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 września 2005 r., Suproco/Komisja, T-101/03, EU:T:2005:336, pkt 45–47; z dnia 13 grudnia 2016 r., Printeos i in./Komisja, T-95/15, EU:T:2016:722, pkt 54, 55).
- 267 Jeśli bowiem rozważania przedstawione w zaskarżonej decyzji nie są spójne z wyjaśnieniami zaprezentowanymi w toku postępowania sądowego, uzasadnienie danej decyzji nie spełnia funkcji przypomnianych w pkt 178 i 179 powyżej. W szczególności taka niespójność uniemożliwia, po pierwsze, zainteresowanemu zapoznanie się przed wniesieniem skargi z rzeczywistymi motywami leżącymi u podstaw zaskarżonej decyzji i przygotowanie swej obrony w dotyczącym ich zakresie, a po drugie, sądowi Unii – określenie powodów, które stanowiły rzeczywistą podstawę prawną tej decyzji, oraz zweryfikowanie ich zgodności z mającymi zastosowanie przepisami.
- 268 Wreszcie należy przypomnieć, że gdy SRB wydaje decyzję ustalającą składki ex ante, powinna podać do wiadomości zainteresowanych instytucji metodę obliczania tych składek (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 122).
- 269 To samo powinno dotyczyć metody ustalania kwoty rocznego poziomu docelowego, ponieważ kwota ta ma istotne znaczenie dla systematyki takiej decyzji. Jak wynika bowiem z art. 4 rozporządzenia wykonawczego 2015/81, sposób obliczania składek ex ante polega na podziale tej kwoty między wszystkie instytucje, które mają je uiścić, efektem czego podwyższenie lub obniżenie tej kwoty pociąga za sobą odpowiednie podwyższenie lub obniżenie składki ex ante poszczególnych instytucji.
- 270 Z powyższego wynika, że choć SRB jest zobowiązana przedstawić instytucjom, w drodze zaskarżonej decyzji, wyjaśnienia dotyczące metody określania rocznego poziomu docelowego, to wyjaśnienia te powinny być spójne z wyjaśnieniami przedstawionymi przez SRB w toku postępowania sądowego i dotyczącymi faktycznie zastosowanej metody.
- 271 Nie ma to zaś miejsca w niniejszej sprawie.
- 272 Należy bowiem przede wszystkim zaznaczyć, że w motywie 48 zaskarżonej decyzji przedstawiono wzór matematyczny, który został przedstawiony przez SRB jako podstawa dla określenia kwoty rocznego poziomu docelowego. Jak zaś wyjaśniono na rozprawie, okazuje się, że we wzorze tym

nie ujęto elementów składowych metody faktycznie zastosowanej przez SRB. Jak wynika bowiem z pkt 258–261 powyżej, w ramach tej metody SRB uzyskała kwotę rocznego poziomu docelowego, odejmując od ostatecznego poziomu docelowego środki finansowe dostępne w SRF w celu obliczenia kwoty, którą nadal miała otrzymać do końca okresu początkowego, i dzieląc tę ostatnią kwotę przez trzy. Te dwa etapy obliczania nie znajdują zaś żadnego odzwierciedlenia we wspomnianym wzorze matematycznym.

- 273 Ponadto stwierdzenia tego nie może podważyć oświadczenie SRB, zgodnie z którym w maju 2021 r. opublikowała ona notę informacyjną, która zawierała przedział wskazujący ewentualne kwoty ostatecznego poziomu docelowego, a na swojej stronie internetowej – kwotę środków finansowych dostępnych w SRF. Niezależnie bowiem od kwestii, czy skarżąca rzeczywiście wiedziała o tych kwotach, owe kwoty same w sobie nie umożliwiały jej zrozumienia tego, że SRB rzeczywiście zastosowała dwie operacje, o których mowa w pkt 272 powyżej, przy czym należy dodatkowo wyjaśnić, że we wzorze matematycznym wskazanym w motywie 48 zaskarżonej decyzji nawet o nich nie wspomniano.
- 274 Podobne niespójności mają również wpływ na sposób ustalenia współczynnika 1,35 %, który odgrywa tymczasem kluczową rolę we wzorze matematycznym, o którym mowa w pkt 256 powyżej. Współczynnik ten można bowiem rozumieć w ten sposób, że uwzględnia on, oprócz innych parametrów, prognozowany wzrost depozytów gwarantowanych w pozostałych latach okresu początkowego. Jest to zaś niespójne z wyjaśnieniami przedstawionymi przez SRB na rozprawie, z których wynika, że współczynnik ten został ustalony w sposób umożliwiający uzasadnienie wyniku obliczenia kwoty rocznego poziomu docelowego, czyli po obliczeniu przez SRB tej kwoty w zastosowaniu czterech etapów przedstawionych w pkt 258–261 powyżej, a w szczególności poprzez podzielenie przez trzy kwoty wynikającej z odliczenia środków finansowych dostępnych w SRF od ostatecznego poziomu docelowego. Takie postępowanie nie wynika jednak w żaden sposób z zaskarżonej decyzji.
- 275 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z notą informacyjną kwota szacowanego ostatecznego poziomu docelowego mieściła się w przedziale od 70 do 75 mld EUR. Przedział ten okazuje się jednak niespójny ze wskazanym w motywie 41 zaskarżonej decyzji przedziałem dotyczącym stopy wzrostu depozytów gwarantowanych, zawartym między 4 % a 7 %. SRB wskazała bowiem na rozprawie, że w celu określenia rocznego poziomu docelowego wzięła pod uwagę stopę wzrostu depozytów gwarantowanych w wysokości 4 % – która była najniższą stopą w drugim przedziale – i że uzyskała ona w ten sposób szacowany ostateczny poziom docelowy w wysokości 75 mld EUR, który stanowił najwyższą wartość pierwszego przedziału. Okazuje się zatem, że zachodzi rozbieżność pomiędzy tymi dwoma przedziałami. Po pierwsze bowiem, przedział odnoszący się do stopy zmian depozytów gwarantowanych obejmuje również wartości wyższe od stopy w wysokości 4 %, których zastosowanie doprowadziłoby jednak do uzyskania szacowanej kwoty ostatecznego poziomu docelowego wyższej niż kwoty zawarte w przedziale odnoszącym się do tego poziomu docelowego. Po drugie, skarżąca nie jest w stanie zrozumieć powodu, dla którego SRB włączyła do przedziału odnoszącego się do tego poziomu docelowego kwoty niższe niż 75 mld EUR. Aby bowiem uzyskać tę kwotę, konieczne byłoby zastosowanie stopy poniżej 4 %, która nie jest jednak zawarta w przedziale odnoszącym się do stopy wzrostu depozytów gwarantowanych. W tych okolicznościach skarżąca nie była w stanie określić sposobu, w jaki SRB wykorzystała, w celu obliczenia szacowanej kwoty ostatecznego poziomu docelowego, przedział dotyczący stopy zmian tych depozytów.

- 276 Wynika z tego, że jeśli chodzi o określenie rocznego poziomu docelowego, metoda rzeczywiście zastosowana przez SRB, wyjaśniona przez nią na rozprawie, nie odpowiada metodzie opisanej w zaskarżonej decyzji, w związku z czym rzeczywiste powody, w świetle których ustalono ten poziom docelowy, nie mogły zostać zidentyfikowane na podstawie zaskarżonej decyzji ani przez instytucje, ani przez Sąd.
- 277 W świetle powyższego należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest nieprawidłowo uzasadniona w zakresie dotyczącym określenia rocznego poziomu docelowego.
- 278 Biorąc pod uwagę wyzwania prawne i gospodarcze związane z niniejszą sprawą, w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości należy jednak przeprowadzić analizę zarzutów podniesionych przez skarżącą.

2. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81

- 279 Zarzut czwarty składa się z czterech części, które z kolei składają się z szeregu zarzutów szczegółowych.

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej braku uwierzytelnienia zaskarżonej decyzji

1) W przedmiocie zarzutu szczegółowego pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81

- 280 Skarżąca utrzymuje, że SRB naruszyła art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81, który wymaga od SRB powiadomienia KOR-ów „o swoich decyzjach w sprawie obliczenia rocznych składek”. SRB nie spełniła tego wymogu, ponieważ ograniczyła się do wysłania do BaFin projektu takiej decyzji, a nie decyzji końcowej. Wynika to z faktu, że zaskarżona decyzja, w postaci doręczonej przez BaFin, dotarła do skarżącej jedynie w wersji niepodpisanej, a mianowicie bez odręcznego podpisu i bez wzmianki o podpisie elektronicznym, i nie ma numeru wynikającego z systemu dokumentów o nazwie „Advanced Records System” (zwanego dalej „ARES”).
- 281 SRB kwestionują tę argumentację.
- 282 Na wstępie należy uściślić, że w ramach niniejszego zarzutu szczegółowego skarżąca podnosi wyłącznie naruszenie art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81.
- 283 Tymczasem przepis ten stanowi jedynie, że SRB jest zobowiązana do powiadomienia odnośnych KOR-ów uczestniczących państw członkowskich o swoich decyzjach w sprawie obliczenia składek ex ante. Nie wymaga on, by SRB przekazała owym KOR-om podpisaną wersję tej decyzji, opatrzoną numerem odpowiadającym systemowi dokumentów, takim jak numer wynikający z ARES. Podobnie przepis ten nie zobowiązuje SRB do upewnienia się, że KOR-y przekazują taką wersję instytucjom.
- 284 Wynika z tego, że skarżąca nie może zarzucać SRB naruszenia art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81 polegającego na przekazaniu BaFin wersji zaskarżonej decyzji, która nie była podpisana i nie zawierała numeru wynikającego z ARES.

285 Ponadto należy doprecyzować w każdym razie, że akta sprawy przed Sądem zawierają dwie wersje zaskarżonej decyzji. Pierwszą z nich jest wersja tej decyzji, która nie została podpisana i która zgodnie ze wskazaniem skarżącej została doręczona przez SRB BaFin, a następnie skarżącej. Druga wersja tej decyzji, którą skarżąca uzyskała bezpośrednio od SRB w następstwie wniosku o udzielenie dostępu do akt, jest opatrzona podpisem elektronicznym przewodniczącej SRB, a także numerem wynikającym z ARES oraz konkretną datą i godziną na jej pierwszej stronie.

286 Tymczasem skarżąca nie wskazała żadnej różnicy między tymi dwiema wersjami w odniesieniu do ich istotnej treści, w związku z czym nie może ona twierdzić, że wersja doręczona BaFin nie była ostateczną wersją zaskarżonej decyzji.

287 W konsekwencji zarzut szczegółowy pierwszy części pierwszej zarzutu czwartego należy oddalić.

2) W przedmiocie zarzutu szczegółowego drugiego, dotyczącego nieprawidłowego uwierzytelnienia zaskarżonej decyzji

288 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie została prawidłowo uwierzytelniona, co SRB kwestionuje.

289 Skarżąca podnosi zasadniczo dwa argumenty.

290 Po pierwsze, chociaż dokumenty, które skarżąca otrzymała w następstwie wniosku o udzielenie dostępu do akt, zawierają podpis elektroniczny i numer wynikający z ARES, elementy te nie stanowią uwierzytelnienia zaskarżonej decyzji.

291 W tym względzie należy przypomnieć, że uwierzytelnienie aktu, które stanowi istotny wymóg proceduralny, ma na celu zapewnienie pewności prawa poprzez utrwalenie tekstu przyjętego przez jego autora, umożliwiając tym samym zweryfikowanie, w razie zakwestionowania, czy doręczone teksty są z nim w pełni zgodne (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 152 i przytoczone tam orzecznictwo).

292 W odpowiedzi na skargę SRB wyjaśniła, że zaskarżona decyzja została uwierzytelniona za pomocą narzędzia informatycznego „EU Sign”. Korzystając z tego narzędzia, przewodnicząca SRB złożyła na dokumencie zawierającym tę decyzję podpis elektroniczny, oraz zamieściła dokładną datę i godzinę, a także numer wynikający z ARES.

293 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że metoda uwierzytelnienia oparta na wykorzystaniu takiego systemu może spełniać wymogi uwierzytelnienia przypomniane w pkt 291 powyżej (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 157–161).

294 W konsekwencji argument pierwszy skarżącej należy oddalić.

295 Po drugie, skarżąca podnosi, że z dokumentów, którymi dysponuje, wynika, iż podpis przewodniczącej SRB odnosi się wyłącznie do części głównej zaskarżonej decyzji. W konsekwencji skarżąca nadal nie dysponuje podpisaną wersją załącznika I do zaskarżonej decyzji.

296 Tymczasem art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji, znajdujący się na s. 51 części głównej tej decyzji w jej wersji niemieckiej, stanowi, że „[p]rzedstawione w załączniku I wyliczenie indywidualnych rocznych składek ex ante na rzecz [SRF] za okres składkowy 2021 zostaje zatwierdzone”. Wynika stąd, że ów załącznik I stanowi integralną część rzeczowej decyzji. W tych okolicznościach SRB nie jest zobowiązana do uwierzytelnienia takiego załącznika odrębnie od części głównej rzeczowej decyzji.

297 W konsekwencji należy oddalić argument drugi skarżącej, a tym samym zarzut szczegółowy drugi w całości.

3) W przedmiocie zarzutu szczegółowego trzeciego, dotyczącego procesu podejmowania decyzji przez SRB

298 Skarżąca utrzymuje, że nie jest „oczywiste”, iż SRB wypowiedziała się w przedmiocie wyników obliczeń składek ex ante. Artykuł 1 zaskarżonej decyzji stanowi, że SRB zatwierdza obliczenia zawarte w załączniku I do tej decyzji. Tymczasem decyzja wydana z odesłaniem do załącznika nie jest wystarczająca, ponieważ nie stanowi ona decyzji dotyczącej faktycznego obliczenia składek ex ante. Załącznik I do zaskarżonej decyzji zawiera bowiem jedynie zaokrąglone wyniki pośrednie, z wyłączeniem pełnych wartości, i jest tylko instrumentem zapewniającym ujawnienie instytucjom obliczenia składek. Tymczasem proces podejmowania decyzji przez SRB powinien dotyczyć „decyzji merytorycznej odtworzonej w instrumentach zapewniających jej jawność”. Decyzja odnosząca się wyłącznie do zasad powiadomienia byłaby niewystarczająca, gdyby nie wydano decyzji merytorycznej.

299 SRB kwestionuje tę argumentację.

300 W tym względzie z art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji wynika, że członkowie sesji wykonawczej SRB, która jest organem decyzyjnym SRB w zakresie ustalania składek ex ante, zajęli stanowisko w przedmiocie indywidualnych składek ex ante każdej instytucji za okres składkowy 2021, określonych w załączniku I do tej decyzji.

301 Ponadto, jak wynika z załącznika A.20 do skargi, wyciąg z załącznika I do zaskarżonej decyzji, który dotyczy skarżącej i który został jej przekazany przez BaFin, zawiera szczegółowe informacje dotyczące obliczenia jej składki ex ante oraz dane leżące u podstaw tego obliczenia.

302 Co się tyczy charakteru tych danych wystarczającego do poinformowania członków sesji wykonawczej SRB, którzy przyjęli zaskarżoną decyzję, skarżąca ogranicza się do zarzucenia SRB tego, że dane liczbowe zawarte w załączniku I do tej decyzji zostały zaokrąglone.

303 Tymczasem wszystkie dane liczbowe, które stanowią część tego załącznika i zawierają cyfry po przecinku, są zaokrąglone do czterech miejsc po przecinku, z wyjątkiem danych liczbowych odnoszących się do mnożnika korygującego, które są zaokrąglone do dwunastu miejsc po przecinku.

304 Taki poziom szczegółowości był wystarczający, aby umożliwić członkom sesji wykonawczej SRB przyjęcie zaskarżonej decyzji z pełną znajomością rzeczy.

305 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut szczegółowy trzeci części pierwszej zarzutu czwartego, a tym samym tę część pierwszą w całości.

b) W przedmiocie części drugiej, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji

- 306 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów dotyczących uzasadnienia, ponieważ nie jest możliwe ponowne obliczenie w całości składek ex ante, które powinna ona uiścić.
- 307 SRB kwestionuje tę argumentację.
- 308 W tym względzie Trybunał orzekł już, że uznanie, iż uzasadnienie decyzji SRB ustalającej składki ex ante musi koniecznie umożliwić instytucjom sprawdzenie prawidłowości obliczenia ich składek ex ante, oznaczałoby w sposób konieczny zakazanie prawodawcy Unii ustanowienia sposobu obliczania tej składki z uwzględnieniem danych, których poufny charakter jest chroniony prawem Unii, a tym samym stanowiłoby nadmierne ograniczenie szerokiego zakresu uznania, jakim powinien dysponować w tym celu ów prawodawca, co uniemożliwiłoby mu w szczególności wybór metody mogącej zapewnić dynamiczne dostosowanie finansowania SRF do zmian w sektorze finansowym poprzez uwzględnienie i porównanie w szczególności sytuacji finansowej każdej instytucji posiadającej zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium państwa członkowskiego uczestniczącego w SRF (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 118).
- 309 Wynika z tego, że skarżąca nie może twierdzić, iż SRB naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia ze względu na to, że nie jest możliwe ponowne obliczenie w całości składek ex ante, które skarżąca powinna uiścić.
- 310 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniono powodów, dla których jej mnożniki korekty wzrosły, podczas gdy jej suma bilansowa i zakres jej instrumentów pochodnych w dniu odniesienia decydującym dla obliczenia składek ex ante za 2021 r. były niższe w porównaniu z poprzednim cyklem.
- 311 Wystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie można bowiem oceniać w świetle wystarczającego charakteru decyzji SRB dotyczącej innego okresu składkowego.
- 312 W każdym razie, jak zauważyła SRB i jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 308 powyżej, systematyka metody obliczania składek ex ante skutkuje tym, że wynik rocznej oceny ryzyka danej instytucji zależy od poziomu ponoszonego przez nią ryzyka w stosunku do poziomu ryzyka innych instytucji. Tymczasem poziom ryzyka tych instytucji może zmniejszyć się z roku na rok. W związku z tym spadek sumy bilansowej i zakresu instrumentów pochodnych nie prowadzi automatycznie do poprawy mnożnika korekty instytucji.
- 313 W konsekwencji należy oddalić część drugą zarzutu czwartego.

[...]

3. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia przepisów art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, art. 8 ust. 1 lit. f) rozporządzenia wykonawczego 2015/81 i art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59

- 337 Skarżąca utrzymuje, że nakładając na nią obowiązek uiszczania składek na rzecz SRF, SRB naruszyła przepisy art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 8 ust. 1 lit. f) rozporządzenia wykonawczego 2015/81 i art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59.
- 338 Prawdą jest, że zgodnie z brzmieniem rozporządzenia nr 806/2014 wszystkie instytucje posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej, w tym skarżąca, podlegają co do zasady obowiązkowi uiszczania składek na rzecz SRF. Jednakże samo brzmienie normy nie pozwala na ustalenie jej rzeczywistej treści. Po pierwsze, wykładnia prawa wtórnego powinna koniecznie uwzględniać zasady rządzące normami prawa pierwotnego. Po drugie, rzeczywistą treść normy prawnej można określić jedynie w świetle jej znaczenia i celu oraz systemowej korelacji z innymi normami.
- 339 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 340 W tym względzie z rozważań przedstawionych w pkt 93–97 powyżej wynika, że wszystkie instytucje w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/59 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 tej dyrektywy i art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013 powinny uiszczać składki ex ante obliczone na poziomie krajowym zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59.
- 341 To samo dotyczy składek ex ante obliczonych na poziomie unii. Stosownie bowiem do art. 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia i art. 2 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/59 wszystkie instytucje w rozumieniu tych przepisów muszą uiszczać takie składki zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014.
- 342 Skarżąca nie kwestionuje zaś, że stanowi instytucję w rozumieniu tych przepisów.
- 343 W konsekwencji skarżąca jest objęta zakresem podmiotowym stosowania dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia nr 806/2014 jako instytucja zobowiązana do uiszczania składek ex ante.
- 344 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty wysuwane przez skarżącą.
- 345 W pierwszej kolejności, biorąc pod uwagę rozważania przedstawione w pkt 101 powyżej, skarżąca nie może utrzymywać, że z art. 114 TFUE, który jest podstawą prawną zarówno rozporządzenia nr 806/2014, jak i dyrektywy 2014/59, wynika, iż instytucje objęte procesem zamknięcia nie powinny co do zasady podlegać składce ex ante.
- 346 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że art. 67 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 14 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia ogranicza definicję pojęcia „instytucji podlegającej obowiązkowi uiszczenia składki ex ante”, ponieważ żaden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w tym art. 14 nie może być już osiągnięty w przypadku instytucji objętej procesem zamknięcia, takiej jak skarżąca. Dotyczy to w szczególności celu, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienia ciągłości funkcji krytycznych, oraz celu, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, a mianowicie uniknięcia znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina.

- 347 W tym względzie należy zauważyć, że przywołane przez skarżącą przepisy nie precyzują celów rozporządzenia nr 806/2014 jako takich, lecz cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tymczasem na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 SRB może podjąć decyzję w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy spełnione są trzy przesłanki przewidziane w art. 18 tego rozporządzenia. Wynika z tego, że ewentualne instytucje objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją mogą stanowić kategorię węższą niż instytucje objęte składkami ex ante. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie mają zatem decydującego znaczenia dla zakresu podmiotowego stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do obowiązku uiszczania składek ex ante.
- 348 W trzeciej kolejności, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, jej wyłączenia z zakresu podmiotowego stosowania obowiązku uiszczania składek na rzecz SRF nie można również wywieść z elementów zawartych w art. 103 ust. 7 lit. a), d) i g) dyrektywy 2014/59.
- 349 Z treści art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, a także z brzmienia jej art. 103 ust. 2 wynika bowiem, że celem art. 103 ust. 7 tej dyrektywy nie jest określenie zakresu podmiotowego stosowania obowiązku uiszczania składek ex ante. Przepis ten ogranicza się do wyliczenia elementów, które Komisja powinna wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych w celu doprecyzowania pojęcia „dostosowywania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji”, o którym mowa w art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59.
- 350 Wreszcie skarżąca nie przedstawia żadnej niezależnej i ukierunkowanej argumentacji dotyczącej art. 8 ust. 1 lit. f) rozporządzenia wykonawczego 2015/81, która wykraczałaby poza argumentację rozpatrywaną powyżej. Zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia tego przepisu należy zatem oddalić.
- 351 W świetle powyższego należy oddalić zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia przepisów art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, art. 8 ust. 1 lit. f) rozporządzenia wykonawczego 2015/81 i art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, a tym samym zarzut pierwszy w całości.

4. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 20 i 16 Karty

- 352 Zarzut trzeci dzieli się zasadniczo na dwie części.

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 20 Karty

- 353 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania i niedyskryminacji ustanowioną w art. 20 Karty, ponieważ jest ona traktowana w taki sam sposób jak instytucje, które nie są objęte procesem zamknięcia. W tym względzie podkreśla ona, po pierwsze, że wykorzystuje udzielone jej zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej wyłącznie do celów zamknięcia, a po drugie, że jej ekspozycja na ryzyko, prawdopodobieństwo jej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jej znaczenie dla stabilności rynków finansowych są bardzo ograniczone, wręcz nieistniejące.
- 354 Nierównego traktowania nie wyklucza fakt, że metoda obliczania składek ex ante skutkuje różnymi składkami ex ante dla różnych instytucji. Odpowiednie uwzględnienie szczególnej sytuacji skarżącej powinno bowiem prowadzić do obniżenia jej składki do zera, co nie jest możliwe ze względu na art. 9 ust. 3 rozporządzenia delegowanego 2015/63, który przewiduje, że mnożnik korekty powinien mieścić się w przedziale od 0,8 do 1,5.

- 355 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 356 Artykuł 20 Karty ustanawia zasadę równego traktowania, będącą ogólną zasadą prawa Unii, która wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a sytuacje odmienne nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok z dnia 3 lutego 2021 r., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, pkt 95).
- 357 W tym względzie, po pierwsze, należy zbadać, czy instytucja objęta procesem zamknięcia, taka jak skarżąca, znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją innych instytucji podlegających składkom ex ante.
- 358 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem porównywalność takich sytuacji należy oceniać z uwzględnieniem ogółu cechujących je elementów. Elementy te winny być w szczególności określone i oceniane w świetle przedmiotu i celu aktu, który wprowadza dane rozróżnienie. Poza tym należy uwzględnić zasady i cele dziedziny, do której należy ten akt (zob. wyrok z dnia 3 lutego 2021 r., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, pkt 99 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 359 Co się tyczy celu uregulowania, któremu podlega zaskarżona decyzja, trzeba przypomnieć, że uregulowanie to należy do dziedziny SRM, której utworzenie ma, zgodnie z motywem 12 rozporządzenia nr 806/2014, zapewnić neutralne podejście do rozwiązania sytuacji instytucji będących na progu upadłości, wzmocnić stabilność instytucji w uczestniczących państwach członkowskich oraz zapobiegać rozprzestrzenianiu się ewentualnych kryzysów na państwa członkowskie nieuczestniczące w tym mechanizmie, a w ten sposób – usprawnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego w jego całości.
- 360 W celu zapewnienia finansowania działalności SRM dyrektywa 2014/59, rozporządzenie nr 806/2014 i rozporządzenie delegowane 2015/63 ustanowiły składki ex ante, których szczególny charakter polega – jak wynika z motywów 105–107 dyrektywy 2014/59 i z motywu 41 rozporządzenia nr 806/2014 – na zagwarantowaniu zgodnie z logiką ubezpieczeniową, aby sektor finansowy zapewniał SRM środki finansowe wystarczające do tego, aby mógł on wypełniać swoje funkcje, przy jednoczesnym zachęcaniu odnośnych instytucji do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113).
- 361 W świetle tych zasad i celów skarżąca niesłusznie utrzymuje, że instytucje objęte procesem zamknięcia znajdują się z powodu tego zamknięcia w sytuacji odmiennej od sytuacji innych instytucji podlegających składkom ex ante.
- 362 Po pierwsze, należy zauważyć, że – jak wynika z motywu 102 rozporządzenia nr 806/2014 – składki ex ante są pobierane od instytucji przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i niezależnie od nich.
- 363 Po drugie, zgodnie z art. 67 ust. 4 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014 oraz art. 103 dyrektywy 2014/59 obowiązek uiszczania składek ex ante ma zastosowanie do wszystkich instytucji posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej w charakterze instytucji w rozumieniu art. 2 i art. 3 ust. 1 pkt 13 tego rozporządzenia w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 tej dyrektywy.

- 364 Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca nie kwestionuje tego, że w rozpatrywanym okresie składkowym była ona instytucją działającą na podstawie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej w rozumieniu przepisów wymienionych w pkt 363 powyżej, i to niezależnie od jej zamknięcia.
- 365 Wynika z tego, że skarżąca mogła wykonywać działalność bankową, w ramach której mogła narazić system finansowy na pewne ryzyko.
- 366 Po trzecie, metoda obliczania składek ex ante, którą wprowadzono rozporządzeniem delegowanym 2015/63, może odzwierciedlać – w sposób podobny do sytuacji innych instytucji – specyfikę profilu ryzyka instytucji objętych procesem zamknięcia.
- 367 Metoda obliczania składek ex ante uwzględnia bowiem wielkość instytucji poprzez obliczenie podstawowej składki rocznej, która opiera się na proporcjonalnej kwocie zobowiązań netto danej instytucji w stosunku do zobowiązań netto wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich. W ten sposób podstawowa składka roczna danej instytucji maleje w porównaniu ze składkami innych instytucji i odzwierciedla tym samym jej szczególną sytuację, jeżeli w ramach zamknięcia instytucja ta obniża kwotę swoich zobowiązań netto. Ponadto poszczególne elementy i wskaźniki ryzyka przewidziane w art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63 umożliwiają uwzględnienie w sposób ukierunkowany różnych cech instytucji, w tym instytucji objętych procesem zamknięcia, wobec czego na taką instytucję zostaje nałożona niższa składka ex ante, jeżeli jej profil ryzyka zmniejsza się w wyniku takiego zamknięcia.
- 368 Po czwarte, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, instytucje objęte procesem zamknięcia nie są wyłączone ze wszelkich korzyści, jakie zapewnia istnienie SRF.
- 369 Jak wskazano bowiem w pkt 71 powyżej, samo istnienie tego funduszu przyczynia się do stabilności sektora finansowego, z której korzystają wszystkie odnośne instytucje, w tym instytucje objęte procesem zamknięcia.
- 370 W tym względzie należy podkreślić, że możliwość nie tylko uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, która znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożona, ale także ułatwienia tej procedury, odpowiada celowi, jaki przyświecał utworzeniu SRF. Otóż stabilność sektora finansowego przyczynia się do ułatwienia takiej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ zwiększa jej przewidywalność i skuteczność.
- 371 W tych okolicznościach skarżąca nie wykazała, że znajdowała się w sytuacji odmiennej od sytuacji instytucji, które nie są objęte procesem zamknięcia, biorąc pod uwagę zasady i cele wskazane w pkt 359 i 360 powyżej.
- 372 Wniosku tego nie podważa argument skarżące, zgodnie z którym składki ex ante stanowią „podatek bankowy”, który narusza „wymóg równego traktowania pod względem podatkowym nałożony przez art. 20 Karty”.

373 W tym względzie z jednej strony należy zauważyć, że skarżąca nie precyzuje ani treści, ani zakresu „wymogu równego traktowania pod względem podatkowym nałożonego przez art. 20 Karty”. Z drugiej strony założenie, na którym opiera się skarżąca, a mianowicie założenie, że składki ex ante stanowią „podatki” lub przepisy podatkowe, jest błędne z powodów przedstawionych w pkt 59–76 powyżej.

374 W świetle powyższego należy oddalić część pierwszą zarzutu trzeciego.

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 16 Karty

375 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza wolność prowadzenia działalności gospodarczej ustanowioną w art. 16 Karty, ponieważ decyzja ta przewiduje dla niej niekorzystne skutki, które są nieproporcjonalne do celów, do których osiągnięcia zmierza owa decyzja. Wykluczone jest bowiem w szczególności, by składki ex ante mogły być kiedykolwiek wykorzystane na jej rzecz lub na rzecz instytucji znajdujących się w podobnej sytuacji, ponieważ przesłanki skorzystania z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostały w jej przypadku spełnione.

376 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.

377 Ochrona przyznana przez art. 16 Karty obejmuje wolność prowadzenia działalności gospodarczej i handlowej, swobodę zawierania umów i wolność konkurencji (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

378 Jednakże wolność prowadzenia działalności gospodarczej nie jest uprawnieniem bezwzględny. Może ona podlegać różnorodnym ingerencjom władz publicznych, które mają prawo ustanowić w interesie ogólnym ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 stycznia 2013 r., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, pkt 45, 46 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2021 r., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, pkt 80, 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

379 Okoliczność ta znajduje odzwierciedlenie w szczególności w sposobie, w jaki należy oceniać akty Unii w świetle art. 52 ust. 1 Karty (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 stycznia 2013 r., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, pkt 47; z dnia 21 grudnia 2021 r., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, pkt 82).

380 Zgodnie z art. 52 ust. 1 Karty wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w Karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności muszą one być konieczne i rzeczywiście odpowiadać celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób (wyroki: z dnia 22 stycznia 2013 r., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, pkt 48; z dnia 21 grudnia 2021 r., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, pkt 83).

381 W niniejszej sprawie, przy założeniu, że nałożony na skarżącą obowiązek uiszczania składek ex ante stanowi ingerencję w jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej, należy przede wszystkim zauważyć, że obowiązek ten wynika w szczególności z art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 oraz z art. 102 i 103 dyrektywy 2014/59, w związku z czym jest on przewidziany ustawą.

382 Następnie obowiązek uiszczania składek ex ante służy realizacji celu leżącego w interesie ogólnym. Jak wynika bowiem z motywu 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63, mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dysponować odpowiednimi zasobami finansowymi umożliwiającymi skuteczne funkcjonowanie mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W konsekwencji SRB może pobierać składki ex ante od odnośnych instytucji w celu sfinansowania wdrożenia wspomnianego mechanizmu, zważywszy, że mechanizm ten ma na celu wzmocnienie stabilności tych instytucji w uczestniczących państwach członkowskich oraz zapobieganie przenoszeniu się ewentualnych kryzysów do nieuczestniczących państw członkowskich, jak wskazano w pkt 43–53 powyżej.

383 Ponadto skarżąca nie przedstawiła Sądowi żadnego dowodu, który pozwoliłby stwierdzić, że w świetle tego celu obowiązek uiszczania składek na rzecz SRF stanowi nadmierną lub niemożliwą do przyjęcia ingerencję naruszającą samą istotę jej wolności prowadzenia działalności gospodarczej.

384 Wreszcie, co się tyczy zasady proporcjonalności, skarżąca nie wykazała w szczególności, że istnieją środki mniej restrykcyjne niż uiszczanie składek ex ante, aby umożliwić osiągnięcie w równie skuteczny sposób celów realizowanych przez rozporządzenie nr 806/2014 i dyrektywę 2014/59, takich jak w szczególności cel polegający na zapewnieniu, aby sektor finansowy zapewniał SRM środki finansowe wystarczające do tego, aby mógł on wypełniać swoje funkcje, przy jednoczesnym zachęcaniu odnośnych instytucji do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 113).

385 W tych okolicznościach skarżąca nie może twierdzić, że zaskarżona decyzja narusza art. 16 Karty.

386 Część drugą zarzutu trzeciego należy zatem oddalić.

387 Podobnie należy oddalić zarzut szczegółowy podniesiony w ramach zarzutu trzeciego, zgodnie z którym okoliczność, że SRB opiera swoją decyzję na rozporządzeniu delegowanym 2015/63 i że rozporządzenie to nie przewiduje zwolnienia z uiszczania składek ex ante dla instytucji takich jak skarżąca, nie może zaradzić naruszeniu przez zaskarżoną decyzję art. 20 i 16 Karty, ponieważ to rozporządzenie delegowane narusza również owe przepisy w zakresie, w jakim jego skutkiem jest nałożenie na skarżącą obowiązku uiszczania składek ex ante.

388 Skoro bowiem takie odniesienie do rozporządzenia delegowanego 2015/63 należy rozumieć w ten sposób, że skarżąca podnosi zarzut niezgodności z prawem tego rozporządzenia delegowanego ze względu na naruszenie art. 20 i 16 Karty, taki zarzut niezgodności z prawem należy oddalić z powodów przedstawionych w pkt 357–363 i 378–384 powyżej.

389 W konsekwencji zarzut trzeci należy oddalić w całości.

[...]

5. W przedmiocie zarzutu szóstego w zakresie, w jakim dotyczy on bezpośredniego stosowania art. 103 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59 oraz stosowania w drodze analogii art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63

403 Zarzut szósty obejmuje dwa zarzuty szczegółowe, które dotyczą zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

a) W przedmiocie zarzutu szczegółowego dotyczącego bezpośredniego stosowania art. 103 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59

- 404 Skarżąca utrzymuje, że odmawiając wyłączenia portfela instrumentów pochodnych EAA-OTC z obliczania składek ex ante, SRB naruszyła art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, który ustanawia kryteria dostosowania podstawowych składek rocznych do profilu ryzyka instytucji. Czynności powiernicze, takie jak zarządzanie tym portfelem, który skarżąca posiada jako powiernik w imieniu EAA, nie wiążą się dla niej z ekspozycją na ryzyko. Taki brak ekspozycji na ryzyko powinien zostać uwzględniony do celów obliczenia składek ex ante na podstawie art. 103 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59. Przepis ten ma zastosowanie do obliczania wspomnianych składek na podstawie art. 70 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014.
- 405 SRB kwestionuje tę argumentację.
- 406 Prawdą jest, że art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, iż obliczanie składki ex ante każdej instytucji bazuje na składce, która jest dostosowywana do profilu ryzyka danej instytucji i opiera się na kryteriach określonych w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59.
- 407 Przepis ten nie wskazuje jednak, że SRB jest zobowiązana do dostosowania składki ex ante bezpośrednio w świetle takich kryteriów.
- 408 Natomiast z samego brzmienia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, do którego odnosi się art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 i który przewiduje przyjęcie aktu delegowanego w celu wdrożenia kryteriów przewidzianych w tym art. 103 ust. 7, wynika, że prawodawca Unii nie zamierzał, aby rzeczony kryteria były bezpośrednio stosowane do KOR-ów takich jak SRB.
- 409 Jest tak, tym bardziej że art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 stanowi, iż akty delegowane precyzujące pojęcie „korygowania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji”, przyjęte przez Komisję na mocy art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, mają zastosowanie do obliczania składek ex ante na podstawie tego rozporządzenia.
- 410 Z powyższego wynika, że SRB nie miała obowiązku dostosowania składki ex ante skarżącej bezpośrednio w świetle kryteriów przewidzianych w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, lecz powinna była to uczynić na podstawie bardziej precyzyjnych kryteriów przewidzianych w rozporządzeniu delegowanym 2015/63, wdrażających te pierwsze kryteria.
- 411 Otóż art. 5 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wymienia w sposób wyczerpujący zobowiązania, które SRB jest zobowiązana wyłączyć do celów obliczenia podstawowej składki rocznej instytucji, przy czym zobowiązania powiernicze nie są wymienione w tym przepisie.
- 412 W związku z tym skarżąca nie może twierdzić, że SRB powinna była, na podstawie art. 103 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59 i niezależnie od przypadków, o których mowa w art. 5 rozporządzenia delegowanego 2015/63, wyłączyć zobowiązania związane z działalnością powierniczą skarżącej przy obliczaniu jej podstawowej składki rocznej ze względu na to, że owe zobowiązania nie wiążą się z ryzykiem.
- 413 W konsekwencji należy oddalić rozpatrywany zarzut szczegółowy objęty zarzutem szóstym.

b) W przedmiocie podniesionego tytułem ewentualnym zarzutu szczegółowego dotyczącego analogii z kredytami preferencyjnymi

- 414 Skarżąca twierdzi tytułem ewentualnym, że SRB powinna była zastosować przez analogię art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63 do portfela instrumentów pochodnych EAA-OTC, który skarżąca posiada jako powiernik. Tak jak instytucja pośrednicząca w dziedzinie kredytów preferencyjnych, przedstawiciel powierniczy stanowi bowiem, do celów likwidacji zobowiązań powierniczych, zwykły etap pomiędzy pierwotnym partnerem umowy pochodnej a powiernikiem.
- 415 SRB i Komisja kwestionują tę argumentację.
- 416 Artykuł 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63 wyłącza z obliczania składek ex ante niektóre posiadane zobowiązania w przypadku instytucji zarządzających kredytami preferencyjnymi.
- 417 Pojęcie „kredytu preferencyjnego” zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 28 rozporządzenia delegowanego 2015/63 jako oznaczające kredyt udzielony przez bank rozwoju lub bank pośredniczący na zasadach niekonkurencyjnych i w sposób nienastawiony na zysk w celu wspierania celów polityki publicznej rządu centralnego lub samorządu regionalnego danego państwa członkowskiego.
- 418 Tymczasem, po pierwsze, z pism skarżącej wynika, że nie zarządza ona takimi kredytami, w związku z czym nie stanowi ona instytucji wymienionej w art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 419 Po drugie, SRB nie może stosować w drodze analogii art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63 do zobowiązań związanych z działalnością powierniczą. Wspomniany przepis nie przyznaje bowiem SRB uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wyłączenia niektórych zobowiązań, z tytułu dostosowania do profilu ryzyka instytucji, z podstawowych składek rocznych, lecz – przeciwnie – wymienia w sposób precyzyjny i wyczerpujący warunki, po których spełnieniu dane zobowiązanie jest przedmiotem takiego wyłączenia (zob. wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, pkt 93).
- 420 Należy zatem oddalić zarzut szczegółowy drugi objęty zarzutem szóstym, a tym samym zarzut szósty w całości.

6. W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 z uwagi na nieuwzględnienie wartości netto zobowiązań związanych z kontraktami na instrumenty pochodne

- 421 Przed zbadaniem zarzutu siódmego należy przypomnieć treść właściwych przepisów rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 422 Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63, który znajduje się w sekcji 2 wspomnianego rozporządzenia delegowanego, wymienia sześć przypadków wyłączenia zobowiązań z obliczania składek ex ante.

- 423 Zgodnie z art. 5 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego 2015/63 do celów tej sekcji obliczaną kwartalnie średnią roczną kwotę zobowiązań, o których mowa w art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego, z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne ustala się zgodnie z art. 429, 429a i 429b rozporządzenia nr 575/2013.
- 424 Artykuł 5 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi, że wartość przypisana zobowiązaniom z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne nie może być jednak mniejsza niż 75 % wartości tych samych zobowiązań wynikającej ze stosowania przepisów dotyczących rachunkowości mających zastosowanie do danej instytucji do celów sprawozdawczości finansowej (zwanej dalej „wartością księgową”).
- 425 Wreszcie art. 5 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego 2015/63 przewiduje, że do celów sekcji 2 tego rozporządzenia delegowanego zobowiązania ogółem, o których mowa w art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego, nie uwzględniają wartości księgowej zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, lecz uwzględniają odpowiednią wartość określoną zgodnie z art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia delegowanego.
- 426 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja naruszyła art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ SRB obliczyła jej składkę ex ante na podstawie wartości jej kontraktów pochodnych, którą nazywa ona „wartością brutto”, zamiast na podstawie wartości tych kontraktów, którą nazywa ona „wartością netto”.
- 427 Z pism skarżącej wynika, że w jej rozumieniu owo pojęcie „wartości netto” oznacza wartość jej zobowiązań, która nie uwzględnia zobowiązań, które nie wiążą się z ryzykiem, podczas gdy „wartość brutto” obejmuje takie zobowiązania. Zdaniem skarżącej zobowiązaniami wolnymi od ryzyka są w szczególności zobowiązania związane z portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC, ponieważ korzysta ona z pełnej i skutecznej ochrony przed ryzykiem związanym z tymi zobowiązaniami.
- 428 Ochrona ta wynika z umowy o potrąceniu zawartej między skarżącą a EAA, na mocy której EAA przejmuje ryzyko związane z portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC.
- 429 W tym kontekście nie ma znaczenia, w jaki sposób przepisy rozporządzenia nr 575/2013 traktują różne zobowiązania związane z portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC. Rozporządzenie to realizuje inny cel niż dyrektywa 2014/59 i rozporządzenie nr 806/2014. Prawdą jest, że art. 5 ust. 3 rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi, iż w odniesieniu do rodzajów zobowiązań podlegających wyłączeniu ze zobowiązań instytucji na podstawie art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego kwotę zobowiązań wynikających z kontraktów na instrumenty pochodne powinno się ustalić zgodnie z art. 429, 429a i 429b rozporządzenia nr 575/2013. Jednakże te ostatnie przepisy regulują sposób obliczenia tak zwanego wskaźnika dźwigni, który – jak wynika z motywów 91–94 rozporządzenia nr 575/2013 – jest parametrem niezwiązanym z ryzykiem wynikającym z prawa ostrożnościowego.
- 430 Natomiast obliczanie składek ex ante skorygowanych o profil ryzyka instytucji powinno, z poszanowaniem zasady proporcjonalności, uwzględniać w szczególności ekspozycję na ryzyko transakcji. Wynika z tego, że w celu włączenia zobowiązań do podstawy obliczania składek ex ante nie jest możliwe uwzględnienie zobowiązań objętych umową o potrąceniu, którą skarżąca zawarła z EAA. W tych okolicznościach zawarte w art. 5 ust. 3 rozporządzenia delegowanego

2015/63 odesłanie do przepisów rozporządzenia nr 575/2013 nie może obejmować wszystkich zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych, lecz jedynie zobowiązania, które przynajmniej wiążą się z ryzykiem.

431 SRB kwestionuje tę argumentację.

432 Zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 do celów sekcji 2 tego rozporządzenia delegowanego, która obejmuje wspomniany art. 5, „zobowiązania ogółem, o których mowa w ust. 1” wspomnianego art. 5, nie uwzględniają wartości księgowej zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, lecz uwzględniają odpowiednią wartość określoną zgodnie z ust. 3 tego artykułu.

433 Zgodnie z art. 5 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego 2015/63 obliczaną kwartalnie średnią roczną kwotę „zobowiązań, o których mowa w ust. 1” wspomnianego art. 5, z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne ustala się zgodnie z art. 429, 429a i 429b rozporządzenia nr 575/2013.

434 Z samego brzmienia art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika zatem, że przepisy te mają zastosowanie wyłącznie do zobowiązań, o których mowa w ust. 1 tego artykułu.

435 Tymczasem z pkt 419 powyżej wynika, że zobowiązania związane z portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC nie są objęte zakresem stosowania art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego 2015/63.

436 Ponadto skarżąca nie wyjaśnia, jaka inna hipoteza przewidziana w art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 miałaby mieć zastosowanie do zobowiązań związanych z portfelem instrumentów pochodnych EAA-OTC.

437 Z powyższego wynika, że przedstawiona w ramach zarzutu siódmego argumentacja skarżącej oparta na podnoszonym naruszeniu art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego 2015/63 jest bezskuteczna, wobec czego należy oddalić zarzut siódmy.

7. W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na uznanie skarżącej za instytucję w rozumieniu tego ostatniego przepisu

438 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 w zakresie, w jakim decyzja ta kwalifikuje skarżącą jako instytucję poddaną restrukturyzacji w rozumieniu tego ostatniego przepisu, co skutkuje zwiększeniem jej mnożnika korekty.

439 Ponieważ rozporządzenie delegowane 2015/63 przyjęto na podstawie art. 103 ust. 7 i 8 dyrektywy 2014/59, a dyrektywa ta ustanowiła na poziomie Unii pierwszy jednolity system działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji bankowych, środki publiczne lub równoważne środki, o których mowa w art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63, odnoszą się wyłącznie do środków wsparcia przyznanych w ramach dyrektywy 2014/59 lub od dnia jej wejścia w życie. Wykładnię tę potwierdza brzmienie motywów 41 i 55, art. 2 ust. 1 pkt 28 i art. 31 ust. 2 lit. c) wspomnianej dyrektywy.

- 440 Tymczasem wypłacone skarżącej przez EAA środki zostały jej wówczas przyznane z zasobów państwowych na podstawie przepisów krajowych i przed wejściem w życie dyrektywy 2014/59, a nie ze środków SRF na podstawie tej dyrektywy lub rozporządzenia nr 806/2014. W związku z tym SRB nie powinna była stosować do niej maksymalnej wartości wskaźnika ryzyka „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”.
- 441 SRB kwestionuje tę argumentację.
- 442 Artykuł 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi, że element ryzyka IV obejmuje, oprócz innych wskaźników ryzyka, wskaźnik ryzyka „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”.
- 443 Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 28 dyrektywy 2014/59 w związku z art. 3 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego 2015/63 „nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe” oznacza pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE lub wszelkie inne publiczne wsparcie finansowe na poziomie ponadnarodowym – które, jeśli udzielane jest na poziomie krajowym, stanowi pomoc państwa – udzielane w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności, płynności bądź wypłacalności instytucji.
- 444 W niniejszej sprawie, po pierwsze, bezsporne jest, że skarżąca została poddana restrukturyzacji po otrzymaniu takiej pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- 445 Po drugie, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, okoliczność, że pomoc ta została przyznana przed wejściem w życie dyrektywy 2014/59, nie ma wpływu na okoliczność, że jest ona objęta art. 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 28 tej dyrektywy.
- 446 Ani brzmienie art. 2 ust. 1 pkt 28 dyrektywy 2014/59, ani brzmienie art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 nie zawierają bowiem wskazówki, która ograniczałaby stosowanie w czasie tego ostatniego przepisu w sposób, na który powołuje się skarżąca.
- 447 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w celu art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63. Jak SRB podniosła bowiem w istocie, ryzyko, że instytucja, którą poddano restrukturyzacji po otrzymaniu nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, ponownie doświadczy trudności finansowych, nie zostaje zmniejszone przez samą okoliczność, że owego wsparcia udzielono przed wejściem w życie dyrektywy 2014/59.
- 448 W tych okolicznościach SRB słusznie uznała, że skarżąca jest objęta zakresem stosowania art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63, i zastosowała wobec niej, zgodnie z tym przepisem, maksymalną wartość wskaźnika ryzyka „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”.
- 449 Wniosku tego nie podważa teza skarżącej, zgodnie z którą art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 należy interpretować w świetle motywu 55 i art. 31 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2014/59, w związku z czym art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 dotyczy jedynie okresu po wejściu w życie dyrektywy 2014/59.
- 450 Zgodnie z motywem 55 dyrektywy 2014/59 „instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zostać zastosowane przed ewentualnymi zasileniami kapitałowymi z sektora publicznego lub innymi równoważnymi rodzajami nadzwyczajnego publicznego wsparcia

finansowego na rzecz instytucji”. W myśl art. 31 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy jednym z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest „ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum polegania na nadzwyczajnym publicznym wsparciu finansowym”.

- 451 Tymczasem wystarczy zauważyć, że motyw 55 i art. 31 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2014/59 dotyczą zasad ewentualnego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowionych w dyrektywie 2014/59, a nie obliczania składek ex ante. Tym samym nie można wyciągnąć na tej podstawie żadnego wniosku w odniesieniu do wykładni art. 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 452 Taki sam wniosek nasuwa się w odniesieniu do argumentów skarżącej opartych na fragmencie motywu 41 dyrektywy 2014/59, zgodnie z którym „[i]nstytucji nie powinno uznawać się za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością wyłącznie na podstawie faktu, że nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego udzielono przed wejściem w życie [tej] dyrektywy”.
- 453 W tym względzie skarżąca opiera się na częściowej lekturze tego motywu. Jak wynika bowiem ze zdania pierwszego tego motywu (mianowicie „[r]amy dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przewidywać uruchomienie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odpowiednim terminie, zanim księgi rachunkowe instytucji finansowej wykażą niewypłacalność i zanim ulegną wyczerpaniu jej fundusze własne”), dotyczy on zasad uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W konsekwencji nie można wyciągnąć na tej podstawie żadnego wniosku w odniesieniu do wykładni art. 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 28 dyrektywy 2014/59, który dotyczy obliczania składek ex ante.
- 454 Podobnie skarżąca nie może opierać się na okoliczności, że część art. 2 ust. 1 pkt 28 dyrektywy 2014/59 (a mianowicie „udzielaną w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności, płynności bądź wypłacalności instytucji”) jest sformułowana w czasie teraźniejszym trybu oznajmującego.
- 455 Jak stwierdził już bowiem sąd Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 3 marca 2020 r., X (Europejski nakaz aresztowania – Podwójna odpowiedzialność karna), C-717/18, EU:C:2020:142, pkt 20], czas teraźniejszy trybu oznajmującego jest powszechnie używany w uregulowaniach Unii w celu wyrażenia obligatoryjnego charakteru przepisu. Wynika z tego, że nie można wywieść na tej podstawie jakiegokolwiek wskazówki co do jego skutków czasowych.
- 456 Wreszcie należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym zastosowanie art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2015/63 do środków wsparcia przyjętych przed wejściem w życie dyrektywy 2014/59 zagroziłoby procedurom restrukturyzacyjnym z naruszeniem skuteczności (effet utile) tej dyrektywy.
- 457 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że art. 103 ust. 7 lit. e) tej dyrektywy przewiduje, iż przy obliczaniu składek ex ante należy uwzględnić stopień, w jakim instytucja korzystała w przeszłości z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, przy czym nie precyzuje on, że wsparcie to musi zostać przyznane po jej wejściu w życie.
- 458 Po drugie, jak przypomniano w pkt 71 i 370 powyżej, jednym z celów dyrektywy 2014/59 jest wzmocnienie stabilności rynków finansowych, co pomaga instytucjom takim jak skarżąca w zakończeniu ich zamknięcia, niezależnie od tego, czy proces ten rozpoczął się przed wejściem w życie tej dyrektywy, czy też po jej wejściu w życie.

459 Wobec powyższego zarzut ósmy należy oddalić.

C. Wnioski

460 Po przeprowadzeniu przez Sąd badania z urzędu należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest dotknięta wadami w uzasadnieniu dotyczącymi określenia rocznego poziomu docelowego. Ponieważ wady te mogą same w sobie uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić jej nieważność w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej.

[...]

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) SRB/ES/2021/22 z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie, w jakim dotyczy ona Portigon AG.**
- 2) **Utrzymuje się w mocy skutki decyzji SRB/ES/2021/22 w zakresie, w jakim dotyczy ona Portigon AG, do czasu wejścia w życie w rozsądnym terminie, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej decyzji SRB ustalającej składkę ex ante tej instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za okres składkowy 2021.**
- 3) **SRB pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Portigon AG.**
- 4) **Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 maja 2024 r.

Podpisy